

Regd. No. 2975

சு:

ஸ்ரீ ராமானுஜன் 329

ஆசிரியர்: P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

SRI RAMANUJAN

Editor:

Mahamahimopadhyaya

P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHIPURAM-631503

வருஷச் சந்தா ரூ. 10.

ஜீவிதச் சந்தா ரூ. 10

பேரருளாளன் பெருந்தேவத்தாயரின்
நிகுவடிவான சரணம்.

ஆழ்வாரொம்பெருமானாரின் ஜீயர்
நிகுவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி*
தாழ்வாது மில்குரவர் தாம்வாழி—ஏழ்பாடு
முய்ய வவர்க ளுரைத்தவைகள் தார்வாழி*
செய்யமறை தன்னுடைய பார்த்து.

1975இல் நவம்பர், கார்த்திகை

ஐயாசித் திருமூல மஹோத்ஸவம்

செந்தமிழ்வேதியர் சிந்தைநெவிக்கு நிறந்துமெழிந்திடுநான்
 சீருவகாரியர் செய்தருள்கற்கலை சேகர்பொலிந்திடுநான்
 மந்த மெழிப்புவி மானிடர்கங்களை வானிலுயர்த்திடுநான்
 மாசறுஞானியர் சேரொதிராசர்சம் வாழ்வாணத்திடுநான்
 உத்தமலர்ப்பொழில் சூழ்கருகாபிபர் கலைகள்விளந்திடுநான்
 காரமர்மேனி யாங்கருகர்க்கென்ற சன்சுகள்கனித்திடுநான்
 அத்தமிக்சீர் மணவாளமுனிப்பா எனகாராஞ்செயுநான்
 அழகுதிசுழ்க்கிடு மைப்பசியிச்திரு மூலமதெனுநானே.

மணவாளமாமுனிகளின் ஐயாசித்திருமூல மஹோத்ஸவம் திவ்ய தேசங்கள்தோறும்
 நடைபெற்றாலும், கச்சிக் தேவப்பெருமான் ஸன்னிதியில் நடைபெறும் வைபவம்
 வேறு எந்த திவ்ய தேசத்திலும் நடைபெறுவதன்று என்பதை அநுபவாளிகர்களே
 அறிவர். 29—10—75 புதன்கிழமை தொடங்கி இந்த மஹோத்ஸவம் தேவப்பெரு
 மான் ஸன்னிதியில் நடைபெற்றவாறு கருக்கமாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. தினத்
 தோறும் பகல் 11 மணிக்கு அவங்காரக் திருமஞ்சளம், உடனே திவ்யப்பிரபந்த
 ஸேவை ஆரம்பமாகி மாலை 4 மணிக்கு கோஷ்டி முடிவு பெறுவது. இரவு 7 மணிக்கு
 ஸன்னிதிவாசலில் கொட்டளைப் பந்தலில் பக்கியலாத்தல் ஊஞ்சல் நடைபெ
 டுள்ளேயெழுந்தருளி 8 மணி முதல் 10 மணியளவு திருவாய்மொழி ஸேவை சாதது
 முறை நடைபெறுவது 7—11—75 திருமூல கன்னலில் சிவங்காமநாதன் தவிர, தேவப்
 பெருமான் திருமலையில் தின்று காலை சீழிறங்கி இரவு 8 மணிக்குத் திருவிதிப்
 புறப்பாடு கண்டருளி, [இன்று வெள்ளிக்கிழமை யாதலால்] பெருந்தேவர்த்தாயா
 ருடனும் 11 மணியளவில் மாமனிகள் ஸன்னிதிக்கெழுந்தருளி ஸேவை சாத்தாமுறை
 யாகிமறுநாள்காலை மாமுனிகளோடுங்கூட சண்ணாடியாறுக்கு எழுந்தாளி மாமுனி
 களுக்கு மரியாதை ளாதித்து விடைதந்தருள, பெரியதிருவோலக்கத்தடனே ஸன்
 னிதிக்கு எழுந்தருளி உத்தப்பொடி வஸந்தோத்ஸவமாகி உக்ஸவஸமாப்தியாயிற்று.

திருச்சேறையில் சிறப்பு அர்ச்சனை

சேழகாட்டுத் திருப்பதிகளில் ஒன்றான திருச்சேரையே என்பது ஸாரமரபாக
 விளங்கும் சிறக்கதொரு திவ்யதேசமாகும். அதாவது இந்த செங்கீரத்திற்கு
 ஸாரகேடிகரமென்று திருநாமம்; இதில் ஸாரபுஷ்கரணிக்களையில் விளங்கும் ஸார
 விமலநத்தில் ஸ்ரீ ஸாரதாயகியுடன் ஸ்ரீ ஸாரதா தப் பெருமான் பஞ்சலக்ஷ்மீ ஸமேத
 னாய் காவேரிக்குக் காட்டு தந்துகொண்டு எழுந்தருள் பக்தவர்க்கத்திற்கு ஸேவை
 தந்தருளும்து ஸாரமரபுச்சேரையில் வாசாமீயசாமென்னத்தகம். இக்காலத்தில்
 வோககல்யாணத்தை வுத்திவித்து கால் கோடி அர்ச்சனை செய்விக்ஷேணமென்று
 ஸங்கல்பித்த பல பெருமான் 9—10—1975 யன்று தொடங்கி நடத்தி வருகிறார்
 கள். பக்திசாதககாலுடன் கூட பக்தர்கள் செய்யும் வழிபாடுகள் ஒருகாலும் விண்
 போகாவென்பது சான்றாத்நிலை அநுபவத்திலும் கண்ட விஷயமாதலால் ஆஸ்திக
 மஹாஜனங்கள் உக்ஸவத்துடன் இதில் கலந்துகொண்டு எம்பெருமான் திருவரு
 ளுக்கு இலக்காக வேணுமென்று செ. அர்ச்சனை குழிவினர் அனைவரையும் வேண்டிக்
 கொள்கிறார். அர்ச்சனை சீட்டு 1-க்கு கட்டணம் ரூ. 12/- பக்தர்கள்—செயலாளர்,
 கால்கோடி அர்ச்சனைக்குழு, ஸ்ரீஸாரதாதப்பெருமான் திருக்கோயில், P. O.
 திருச்சேர, எம். கோணர் வீட்டம்—என்கிற விவாசத்திற்கு எழுதுக. ...

ஆவிரியர்:

மஹாமஹிமையா தயாய ஸ்ரீகாஞ்சிப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர்.

ராஜ்யஸ்ரீ கார்த்திகை

10-11-75

ஸஞ்சிகை 5

கார்த்திகைத்திங்கடும் கலிகன்றிகளிருவதும்

(இதனில் முதல் கலிகன்றியாவார் "மஞ்சளாஞ்சோலை வண்டறைமாநீர் மங்கையார் வாட்கலிகன்றி" என்ற திருமங்கையாழ்வாராவர். இரண்டாம் கலிகன்றியாவார் திருக்கலிகன்றிதாஸரென்று தஞ்சையரால் திருநாமஞ் சாத்தப்பெற்ற தம்பிள்ளையாவர்) திருமங்கையாழ்வார்வைபவாதிபயங்கரம் வத்யாறு:

கலியன், கலிகன்றி, குறையல்பிரான், வள்ளீசம்பரகாலன், ஆடல் மாலவன், ஆலிநாடன், மங்கைவேந்தன், மங்கையர்கோன், திருமங்கையாழ்வார் என்றிவை முதலான பல திருநாமங்கள் இவர்க்குள்ளன. திருவாலி திருக்கலியார் சார்ந்த திருக்குறையலாரில் கார்த்திகை மாதத்துக் கார்த்திகை தன்னுளில் இவரது திருவவதாரம் "மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு மங்கை ய்கோள் ஆறங்கங்கறவவதரித்த" என்ற உபதேசரத்தினமாலையின் படியும், "மேதசைஷ்டய அங்கோபாங்கங்கள் பதினாலும்போலே இந்நாலுக்கும் இருந் தமிழ் ஆற்புலவர் பணுவலாரும் மற்றை யென்மர் தன்மாலுக்கும்" என்ற ஆசாரியத்தொடர்(13)ருர்க்கையின்படியும் அதியலேண்டியலிசேஷமொன்றுண்டு.

கடமொழி வேதத்திற்கு அங்கங்கடும் உபாங்கங்களும் இருப்பதுபோல தமிழ் வேதத்திற்கும் அவையுள்ளன: ருக் யஜுஸ் சாமம் அதர்வணம் என்ற நான்கு வேதங்களுக்கும் சீக்ஷா வ்யாகரணம் ச்சந்தஸ் நிருக்தம் ஜ்யோதிஷம் கம்பம் என்ற ஆற அங்கங்களும் மீமாம்ஸா ந்யாய புராண தர்மசாஸ்திரங்கள் முதலிய உபாங்கங்கள் எட்டும் ஆகப் பதினான்கு உறுப்புக்கள் அமைந்திருப்பது போலவே, தம்மாழ்வாரருளிச் செய்த திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் பெரிய திருவத் தாதி திருவாய்மொழி ஆகிய தமிழ்மறை நான்கிற்கும் இத் திருமங்கையாழ்வா

ருடைய திவ்வியப் பிரபந்தங்களையும் மற்றைய மூலவாழ்வார்கள் என்னருடைய திவ்வியப் பிரபந்தங்களும் அங்கோபாங்கங்களாமென்று ஸ்ரீமத்தாத்மனிகன் முதலான பூரு வாசாரியர்கள் அறுதியிட்டனர். இவ்வாழ்வாருடைய பெரித்திருமொழி, திருக் குறுந்தாண்டகம், திருவெழு கூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம் ஆகிய ஆறு பிரபந்தங்களும் ஆறு அங்கமாகப் பொன்ளப் பட்டன. வடமொழி வேதங்களுக்கு சீஷர் வ்யாகரணம் திருமுல் முதலியவை அங்கமாகுந் தன்மையை பட்டர் ஸ்ரீரங்கராத்மதத்தின் "விஷயம் வினிஷ்டா பதனமநிகரோ வ்யாக்ரியா நிர்வசோய்யாம்" இவ்வாதித்யோகத்தினால் நிரூபித்தக் காட்டி யிருப்பது போல நமமாழ்வாருடைய ஆறு பிரபந்தங்களும் அந்நிறைந்த அங்க மாகுந் தன்மையை நிரூபித்தக் காட்டவேண்டாவிடா வெளியில் வெளியில்;

அங்காங்கிபாலவணமந்வயம் பண்புகளாகப் பொருத்தம். வடமொழி வேதங் களுக்கும் சீஷாதிகளுக்கும் அங்காங்கிபாகம் எவ்விதமாகப் பொருத்தியிருக்கின் றதிகா அவ்விதமாகவே இங்கும் பொருத்தியெனா மென்ற நின்பந்தமிகலை நம் மாழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தைப் பெருமபாதுப் பின்பற்றியே இவ்வாழ்வார் அருவிச்செய்துள்ளார் என்பதுகே இங்கு முடியியாகக் கூறிக்கொள்ளத்தக்கது; இதையிட்டிட "மாநன் பணித்த தயிழ்மனைதற்கு மங்ககடர்யைன் ஆறங்குகற" என்றது அதனை ஸ்ரீ ராமா நுஜனியே முன்பு வெளியத்திருத்திற "அபூர் வார்த்தாக்கனதிதி"யில் மகர வரிசையில் "மாநன் பணித்த" என்ற மகுடத்தின் கீழ்க் கண்டுள்ளிப்பது.

நம்பிள்ளை வைபவச் சுருக்கம்

தஞ்சையருடைய திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்தவர்களில் தலைவர் நம்பிள்ளை. இவர்க்கு இயற்கையான திருநாமம் 'நம்பூர் வரதராஜாரியர்' என்பது. ஸ்வாசாரய ரான நஞ்சையர் உகந்து சாத்தின திருநாமம் நம்பிள்ளை யென்பது. அந்தத்திருநாமம் சாத்தினகைக்கு அடியென்னென்னில்; நஞ்சையர் பட்டருடைய நியமனப்படி திருவாய் மொழியின் திவ்வார்த்தங்களைப் ப்ரவசனஞ் செய்வதையே போதுபோக்காகக் கொண்டு வாய்ந்து வந்தார் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில். அவருடைய கால கோஷப கோஷடியில் அந்வயித்திருந்தவர்களில் நம்பூர் வரதராஜாரியரும் ஒருவராய் இருந்துவந்தார். இவர் தீறுபூத்த தெருப்புப்போல இருந்த வந்தபடியாலே இவரு டைய ஞானவைபவம் முதலிய பெருமைகளை விசேஷித்து யாருமறியா திருந்தனா.

இப்படியிருக்கையில், தஞ்சையர் திருவாய்மொழிக்குத் திருக்குறளைப்பிரான் பிள்ளானுடைய ஆளுபிரப்படியிற் காட்டினும் சிறித விசிவாக வொரு வ்யாக்கியான மிடும்படி பட்டருடைய தியமனம் பெற்றிருத்ததனால் ஒன்பதினாயிரப்படி என்னுரு வியாக்கியானம் இட்டருள்விருத்தார் அதைச் செவ்வையாகப் பட்டோலை கொள்ள வல்லாரிடம் கொடுத்து எழுதுவிக்வேணுமென்று கருதி இதற்குக் கருத்த வர்கள் யாரேனுமுள்ளரோ வென்று அந்தரங்கர்களை விசாரிக்கையில் 'நம்பூர் வரத ராஜாரியரென்னுருவர் ஸ்வாமியின் காலகோஷப கோஷடிக்குத் தவருது வருகின் றுரே; அவர் நல்ல விரகர்; எழுத்தினும் வல்லவர். அவரைக்கொண்டு இப்பணியை நிறுப்பிவற்றிக் கொள்ளலாமோ' என்று கூறினார்கள். பிறகு அவரை அருகே வர

வருந்தது ஆராய்ந்தது பார்க்கையில் அவருடைய பாண்டித்யம் ஒப்புயர்வற்ற
பெருந்தேவிய வந்தது; அதனால் உள்ளம் பூரித்து அவர்பால் விசேஷ சடாசுகம்
பெறவந்தது தம்முடைய ஒன்பதினாயிரப்படியை வரியடைவே அவர்க்குப் ப்ரவசன
பெறவந்தது அதை யெழுதிக் தரும்படி ஸ்ரீகோசத்தை அவரிடம் கொடுத்தார்.
அவருடைய பெற்றுக் கொண்டவவர் தம்முடையச் சென்று எழுதிக் கொண்டு வருவ
தனால் சொல்லிப்போகையில் திருக்காவேரியில் நீந்திச்செல்ல நேர்ந்தது; அப்போது
திருவடிகளில் கட்டிக்கொண்ட அந்த ஸ்ரீகோசம் நெகிழ்ந்து விழுந்து வெள்ளத்திற்
கொண்டேவே 'இப்படி அபசாரமாய்த் தலைக்கட்டிற்றே' யென்று வருந்த நேர்ந்தது.
அவரும் இவர் தாம் அந்த வ்யாக்யானத்தை ஸ்வாசார்யர் திருவடிகளிலே வரி
கொண்டேவே கற்றிருந்தபடியாலும் அவருடைய கருணை கடாசுகத்தை விசேஷித்துப்
பெற்றிருந்த படியாலும் அவருடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துக் கொண்டே பட்
டெனக் கொள்ளத் தொடங்கி விரைவில் எழுதிமுடித்து ஸ்ரீகோசத்தை நஞ்சியர்
திருவடிகளிலே கொண்டு வைத்தார். 'நாம் கொடுத்த ஏடு எங்கே?' என்று அவர்
கேட்டையில், நடந்தது நடந்தபடியே விண்ணப்பஞ் செய்யவேண்டியதாயிற்று.
பிறகு நஞ்சியர் ஸ்ரீகோசத்தை அவிழ்த்துக் கடாசுகங்களில், தாமருளிச் செய்த
ஸ்ரீஸூக்திகள் விடாமலும் தம்மிடம் அவர் கேட்டிருந்த சில அர்த்த விசேஷங்கள்
பொருத்தமாக அமைந்தும் அதிகவிரிவிலாமலும் இருந்த அழகுக்கு மிகவுகந்து
'வாரீர் நம்முடைய பிள்ளையே!' என்று எடுத்தினைத்துக் கொண்டார். அதுமுத
லாக நம்பிள்ளை யென்றே இவர் வழங்கப்பெற்று வந்தார். திருக்கலிகன்றிதாஸர்
என்பதும் இவர்க்கு நஞ்சியர் சாத்தின திருநாமம்.

இவருடைய ஞான வைபவத்தைப்பற்றி நாம் விரிவாக எழுதவேண்டுமோ?
பெரிய திருமொழி வ்யாக்யானத்தில் 'ஓதுவாய்மையு முவனியப் பிறப்பு முனக்கு
முன் தந்த அந்தணனொருவன்' என்ற விடத்து 'முற்பட த்வயத்தைக் கேட்டு இதி
ஹாஸ புராணங்களையும் அதிகரித்துப் பரபுகுப் ப்ரதிசேஷபத்துக் குடலாக ந்யாய
பீமம் ஸைகனாமதிகரித்து, பொதுபோக்கும் அருளிச் செயலிலேயாம் நம்பிள்ளை
யைப் போலே' என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தி
யொன்றே இவருடைய ஞானப்பெருமையை விளக்கக்கூடியது. த்வயப்ரபந்தங்க
ளுக்கும் இதிஹாஸ புராணங்களுக்கும் இன்சுவையே வடிவேடுத்த அர்த்தங்களை
வருளிச் செய்வதில் இவர்க்கு ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லை என்று ப்ரஸித்தமாயிருந்தது.

லோகாசார்யரென்கிற திருநாமமும் இவர்க்கு உண்டு. அது பற்றிய வர
லாறு கேண்மின்: இவர் கோயிலில் வாழ்ந்த காலத்தில் ஸகல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும்
இவர் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து ஸகலார்த்தங்களும் கேட்டு வந்தார்கள். 'நம்
பெருமாள் கோஷ்டியோ நம்பிள்ளை கோஷ்டியோ' என்னுற்படி மிகப்பெரிய சிஷ்ய
கோஷ்டிஸம்பத்துடன் வாழ்ந்துவந்தார். அப்போது முதலியாண்டான் திருப்பேர
ஞான சந்தாடை தோழப்பரும் அங்கு வாழ்ந்து வந்தார். அவரும் வித்வானு
வருக்கச் செய்தையும் அவரிடத்தில் ஒருவரும் ஆச்ரயியாதிருக்கவே அவர்க்குப்
பொருவமயுண்டாகி ஒருநாள் நம்பிள்ளையைப் பெருமாள் கோஷ்டியிலே திரஸ்கார
வானவாரீத்தைகளைச்சொல்லிப் பரிபவித்துவிட்டுத் திருமாள்ளைக்கேழுந்தருளினார்.
அவருடைய தேவிகள் இந்த அஸத்ரவாபசாரத்தை யறித்து கண்ணும் கண்ணீரு

மாக வந்து 'அந்தோ! இப்படியும் பரமசாரியர் திருவடிகளில் அபசாரப்படு
வீரோ? உமக்கு உய்யும் வீரகுண்டோ? என் செய்தீர்! என் செய்தீர்! ஐயோ!' என்று
பலவுஞ் சொல்லி அநுநாபத்தை யுண்டாக்க, தோழப்பரம் அநுநாபத்து தம்பிள்ளை
திருவடிகளில் கடிமையெண்ட லேனுமென்று பார்த்திருக்க, அதற்குள்ளே நம்
பிள்ளை தாமே தோழப்பருடைய திருமாளிகையற வக்கிரந்த பேரற்றமரம்
போலே விழுந்து தெண்டனிட்டு, தேவரீருடைய திருவுள்ளம் கன்றுட்டி வர்த்
தித்த அடியேனுக்கு தேவரீருடைய கடிமையென்று புலிக்கலை யென்று பலவுமருளிச்
செய்து கடிமணம் பண்ணிக்கொண்டார். அப்போது தோழப்பர் அந்த பஹா
குணத்திற்கு வியந்து 'ஸ்வாமிந்! தேவரீரை இத்தனை தானும் சிறிது பேர்மூக்கு
ஆசாரியராக எண்ணியிருந்தேன்; இப்போது லோகத்தக்கேவலம் ஆசாரியர்
தேவரீர் என்று திண்ணமாகக் கொண்டேன்" என்றார். அதுமுதலாக தம்பிள்ளைக்கு
லோகாசாரியரென்று திருநாமம் வழக்கிலந்தது: "துஷ்ணபுழ்க் சுந்தாடைத்
தோழப்பர் தம் முகப்பால், என்னவுலகாரியனோ வென்றுரைக்க, பிள்ளை யுலகாரிய
னென்று பேர் நம்பிள்ளைக்கேவலம், விலகாமல் நின்றதென்றும் மேல்" என்ற உப
தேசரத்தினமாகப் பாசரம் இங்கே அநுஸந்திக்கத்தரும்

இப்போதிரியரின் திருவடிகளில் பணிந்து அன்றும் பகலும் ஸகலார்த்தங்
களையுங்கேட்டுத் தரித்த வடங்குத் திருவிடுப்பிள்ளையும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை
யும் உலகுக்குச் செய்திருக்கமுடிகாரம் என்கமாற்றறது. ...

வ ரீ ர ம னு ஜ ன்

ஐப்பசி மாதத்து ஸ்ரீகுணிம்ஹப்ரியாஸில் (பக்கப் 566) ஸ்ரீராமாநுஜன்
வித்வானுடைய கைக்கய விவேசனம் என்கிற கவடிச்சுப் நமது ஸ்ரீராமாநுஜன்
பகரிக்கருப் விமர்சனங்கள் கார்த்திகை மாதத்து ந்ருளிம்ஹப்ரியாஸில் வெளி
யிட்டப் போவதாகக் கண்டிருக்கிறது. மதுராந்தகம் ஸ்வாமி லெளயிட்ட விவேசனச்
சுவடிக்கு அது வெளிவந்த அன்றே அடுத்தகடிவத்திலேயே அதற்கு நமதுமறுப்பு
ஸ்ரீ கோலம் ஸ்ரீ ராமாநுஜனில் வெளிவந்துள்ளதை உலகம் கண்டு சலித்திருக்கின்றது.
அதற்கும் விமர்சனம் அடுத்த இதழில் வெளிவரப்போவதாக ஸ்ரீந்ருளிம்ஹப்ரியா
தெரிவித்துள்ளது. அந்த விமர்சனத்தோடு கூடவே, இந்த ஸ்ரீராமாநுஜனில் வெளி
வருகின்ற ந்ருளிம்ஹப்ரியாஸமீகா என்கிற ஸ்ரீகோஸத்திற்கும் விபரணம் அவ
சியம் வெளிவரவேண்டும். "இற்பிறப்பறியீர் இவரவொன்னீர் இவ்வதோர் தன்மை
யென்றுணரீர். சுற்பகம் புலவர் களைகணென்றுலகில் கண்டவா தொண்டரைப்
பாடும்" என்ற திருமங்கைமன்னன் பாசரத்தை நினைவுட்டும் வார்த்தைகள் சில
வற்றை இங்கு ந்ருளிம்ஹப்ரியா எழுதியுள்ளது. அவருடைய கவடிச்சுக்கு (ஒன்று
விடாமல்) நாம் எழுதி வெளியிட்டிருள்ள ஸ்ரீகோஸப்பலிகுல் அவருடைய பாணைத்
யம் எத்தகைத்து? என்பதை உலகமறிந்திருக்கின்றது. போளது போகட்டுப், இப்
போது இதில் வெளிவருகின்ற ந்ருளிம்ஹப்ரியாஸமீகா ஸ்ரீகோஸத்திற்கு கோப
தாபங்களின்றியும் உபாலம்பலவவேஸமின்றியும் அந்த ஸ்வாமி "ஸமீகா பர்யவே
கடிணம்" வெளியிட்டருள்வரேல், அவரை நாம் சதுஸ்ஸம்ஸ்தாபனடிதாரகப்
போற்றி 'மாகந்தநீர்கொண்டு தூவி வலஞ்செய்ய கைகொழுதுய்வோபென்பது
திண்ணம். அஸ்காதே அகாண்டே அவரைத் தூக்கிவப்பதனாலேயே அவருடைய
கவடிக்கு பெற்றியை ஸம்பாதித்துக் கொடுக்க நினைக்கிறதந்தோ ந்ருளிம்ஹப்ரியா.
"உந்ததம் பதமவாப்ய யோலகுர் ஹேஸையவ ஸபதேத்" என்ற (ருவலயாதந்தோ
பாத்த) சிவபாலவத சிலாசத்தையே வித்வான்கள் ஸ்மரிப்பர்கள். ...

வேத ஸ்வரவிசாரப் பகுதி

சுதந்திரியஸம்ஸ்திதையில் லக்ஷக்கணக்காக ஒதப்பட்டுவரும் பதங்களில் பல பதங்களின் ஸ்வரம் ஒரிடத்திலும் மாறுபடாமல் எங்கும் ஒரேவிதமாக ஒதப்பட்டு வருவதையும், பல பதங்கள் லூஹமெஷத லூஹமெஷ மடைத்துவருவதையும், குப்படி பேதமடைந்து வருவது காரண விசேஷத்தோடு கூடியதே யொழிய நிஷ்காரணமன்று என்பதையும் நிரூபித்து வருவது அடியேனொருவனே செய்துவரும் காரிய மென்பதை வைதிகவுலகம் அறிந்தேயுள்ளது இதைப்பற்றி ஒவ்வொரு சுதந்திரியம் ஸ்ரீராமா நுஜன் வெளிவந்தவுடனே பல வைதிகர்கள் தங்கள் தங்கள் சுதந்தோஷத்தை மறைத்து வைத்துக்கொள்ளாமல் — மனச்சாட்சியை வஞ்சிக்காமல் தெரிவித்து வருகிறார்கள். அநேக பிருதாவளீபூஷிதராய் உபத்யாஸ ப்ரவீணராய் ஸலக்ஷணகனபாடி யென்று புகழ்பெற்றவராய், விசேஷித்து எள்ளிடத்திலும் என்னுடைய வியாஸங்களிடத்திலும் ஹ்ருதயலாகிதபூஷணீசராய் என்னங்கும் கமலாபுரம், உ. வே. K. V. ஸந்தானகோபாலாசாரியர் 20—10—75ல் ஹதாரபாத் தகரத்திலிருந்து (இது பற்றி) மிக விரிவாக எழுதியுள்ள ஸந்தோஷாதிய ப்ரவீண பத்ரிகை அவசியம் வெளியிடத்தகுந்ததாயினும் அவகாஸ மின்மையால் வெளியிடப்படவில்லை. அடியேனுடைய வேதப்பகுதி வியாஸங்கள் அபூர்வமானவை யென்பதையும் மிக மிக ஆவல்யகங்களானவை யென்பதையும் சுதந்திரிய மற்றவர்கள் மதித்துள்ளார்களென்று மகிழ்கிறோம்.

இப்போது, ஷேவா, ஷேவ, ஷேவா என்கிற மூன்று பதங்களின் ஸ்வரவிசேஷத்
தைப்பற்றி விமர்சனத்தை வெளியிடுகிறேன். (ஷேவ) என்பது ஸவிஸம்-மான
பதம். ஆய்வேகவாதான வடிம். (ஷேவ) என்கிற விஸ்வம்-அகி-மான பதம்
என்புத்தி. (ஷேவா) என்கிற பதம் பிரதமாவிபக்தியிலும் ஸம்புத்தியிலும் ஸஹுவா
நாமமாக வருவது. இவற்றுள் (ஷேவ) என்கிற பதம் எங்கும் ஒரே ஸ்வரமாகத்
தான் வரும். ஒரிடத்திலும் ஸ்வரபேதம் கிடையாது. *ஷேவாவல்லிதா* உத்தாதி
வாஜ்ஜலெங்கள் காணலாம். எங்கும் சூக்ஷ்ம-சூக்ஷ்மம் அனொராத்தமுமேயிது.
(ஷேவ) என்கிற விஸ்வம்-அகி-மானபதம் இருவகையான ஸ்வரத்தோடு ஒதப்பட்டு
வருகின்றது. சூக்ஷ்ம-சூக்ஷ்மம் அனல்லினிகமுமாகப் பலவிடங்களில். ஸ்வ-சூக்ஷ்ம-
மாக [நிறைதமாக]ப் பலவிடங்களில். இது ஸம்புத்தியாகையாலே நிறைதமாக
[ஸ்வ-சூக்ஷ்ம-சூக்ஷ்மமாக] வருவது இயற்கை. ரசதூயி-சு மேன்றபடி. *அஷ்டேஷேவ
வனிவிபுலாண்ட* *அஷ்டேஷேவ-அஷ்டேஷே* இத்யாதியாகப் பல விடங்கள் காண
லாம். இந்த பதம் வாஜ்ஜலெலோ வாகஜ்ஜலெலோ வந்தால் அவதியம் ஸ்வரம் மாறி
விடும். நிறைதமாயிருக்குமிருப்பினிட்டு சூக்ஷ்ம-சூக்ஷ்மம் அனல்லினிகமுமாக ஒதப்
படும். *ஷேவாவல்லிதா-உத்தாதி* *ஷேவ-சூக்ஷ்ம-அஷ்டேஷே* இத்யாதி காண்க.
இவ்வி (ஷேவ) என்கிற பதத்தையெடுத்துக் கொள்வோம். இப்பதம் ஸ்வ-சூக்ஷ்ம-
மூன்று வகையான ஸ்வரங்கள் பெற்றுவரும். ஆய்வேகவாதானவாதானமாகில், (ஷேவ)
என்கிற ஏக வசதபதம் போலவே தியமேத சூக்ஷ்ம-சூக்ஷ்மம் அனொராத்தமுமாகவே

வரும். *விஸ்ஸுஷேவாபிதாவஸா: *தாஷு ஷேவா அஸு வஸு * தஷு ஷேவா அநாயஸு * *ஷேவா வெவ தஸி: இத்யாதி பரஸ்ஸுதஸ்தலங்களாக. இப்பதமே வாகாதிபிலோ வாகநா டியிலோ ஸம்புத்தியாக வந்தால் ஸ்வரம் மாறினிடும். *ஷேவாவஸயாஷேவாஸு: ணநா ஷேவாஸுவிதயா: இத்யாதிகள் காண்க. இங்கு ஶுஷுஷுஷுமும் ஶஸுஸுஸிதமுமாகவுள்ளது. இதே பதம் [ஸம்புத்திபென்கிற குகாரம் மாறாமல்] வாகநாபெய்வருமாகில் நியமேத நிறைதமாகும். *ஷுஷுஷேவாஸுஷுஷுஷு: *ஷேஷேஷேஷேஷேஷுஷு: இத்யாதி ஸ்தலங்கள் காண்க. ஆக, (ஷேஷ) என்பதற்கு ஒரே ஸ்வரம் நியதம் ஷேஷ: என்பதற்கு இரண்டு ஸ்வரங்கள். (ஷேஷா) என்பதற்கு மூன்று ஸ்வரங்கள்—என்று நிரூபித்தாயிற்று. ஷேஷி, ஷேஷன் என்கிற பதங்களைப்பற்றி அடுத்த இதழில் நிரூபிக்கக் காணலாம்.

ஸ்ரீராமாநுஜன் திவ்யஸூக்திப் பகுதி

— தத்வ முக்தாகலாப மங்கள ச்லோகம் —

மஸீ தெத்ரா தவ ஸ்ரீவாதவநிதயா ஷேஷ ஸம்ஸய-ஶரதா
நாயிதாதிசுரீஸுதயாகரவடிஷித தவஸூவஸுதய: |
கலாகம் ஸம்ஸஷேவாஷு அவிசுததாஸுஷிதாஸம்ஸாத மலீஷா
காஷிஷிஷிஷிஷி கஸுமத-வஸுஷி: காஷிஷா கெஷமாஸெ: |

[நேற்று ஆவணிமாதத்தில் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி அநேகாபில மடாதிபதி ஸ்ரீ அழகியசிங்கர்க்கு ஸ்ரீ காலஞ்சில் நடந்த ஸதாபிஷேகமஹோத்ஸவத்திற் சார்பாக நடைபெற்ற மாலோல வித்வத் ஸம்ஸஸில் அடியேன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி நியமனங்கொண்டு ஒன்பதாவது நாள் பிற்பகலில் இரண்டு மணிகாலம் உபந்யஸித்த இந்த ச்லோகத்தின் பொருளை இங்கு மிகமிகச் சுருக்கி யெழுதுகின்றேன்.]

— முத்தூற முன்னம் இந்த சுலோகத்தைத் தமிழ்ச் செய்யுளாக மொழிபெயர்த்து, விஜ்ஞாபித்தேன்; அச்செய்யுள் வருமாறு:—

கமலமாமாதின் குவணியொன்மலரோய் கண்கனிற் காட்சியாற் றினர்ந்து
கமலமாங்கொப்பூற்பிசையினிர் களிவன்டொளிகள்தாங் கைகொடுத்துதலக்
கமமுநற்றுளபமாலைவின் சனியின் களத்தினால் கவத்ததாய் விளங்கும்
கமலைநாதன்றன் யமுனையினெனிகொள் கருமைநம் வறுமையைக் களைக.

(இனி விவரணம்.) சுலோகத்தின் பொருளை விவரித்தால் செய்யுளின் பொருளும் தள்ளடையே விவரித்ததாரு மாதலால் சுலோகத்தின் விவரணம் மட்டும் ஈண்டெழுதப்படுகின்றது. [கைடபாசே: வபுஷ: காலிமா அஸ்மாகம் ஸம்பதோகாத் கலயது.] எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் கறுப்பு நிறமானது தமக்குச் செல்வங்களை யளித்திடவேணுமென்கிறது. *கண்ணனென்றுங்கருந்தெய்வம் நமக்குச் செல்வமளித்திடுக. என்றோ, அவனுடைய கரிய திருமேனி நமக்குச் செல்வம்

களை அளித்திடுக என்றோ ஸாதிக்கலாமாயிருக்க அப்புடைகளில் பணிக்காமல் அம்பெருமானது திருமேனியின் கறுப்பு நிறம் நமக்குச் செல்வமளிக்கவேணுமென்றது கணிகளின் சமத்காரீ தியிற் சேர்த்தது என்றும்ட்டுங் கொள்ளலாகாது, எனினும் சொல்லின் பொருளான கறுப்பு நிறம் திருடலகூடையினால் எம் பெருமானுடைய பாத்துவத்தைச் சொல்லி நிற்கும். ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் திருமேனி நிறங்கொண்டே பரமனுடைய பாத்துவத்தை ஸாதிக்கக் காண்கிறோம். ஆழ்வார்களுள் முதல்வரான பொய்கையாழ்வார் தமது திருவந்தாதியில் (1) *அன் நாரணன் நாமம் ஆன் விடை புள்ளூர்சி, உரை நூல் மறை, உறை புல்கோயில்—வரை நீர், கருமமழிப்பளிப்பு கையது வேல் தேமி, உருவமெரி கார் மெனி யொன்று * என்றும், கடைக்குட்டியான திருமங்கையாழ்வார் திருநெடுந் தாண்டகத்தில் (2.) *ஒருருவம் பொன்னுருவமொன்று செந்தீ ஒன்றுமா கடலுருவ மொத்து நின்ற, முவுருவுக்கண்டபோது ஒன்று ஆஞ்சோதி முகிலுருவமெம்மடி கருதுவந்தானே* என்று மருளிச் செய்தனர். திருப்பாணாழ்வார் *ஒரெழில் நீல மேனியையோ! நிறை கொண்டதென்னெஞ்சினையே * என்கிறார். இங்ஙனே ஒவ் வோராழ்வாருடையவும் பாசாங்களைப் பள்ளியுரைக்குங்காற் பாரதமாம். ஆசாரி யர்களில் ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்தத்தில் * தூம் ஸீமசலிவ அரிமெக வசாபு கவுலுலமென ... * என்று நிறத்தையும் பாசாங்களை ரயகங்களில் ஒன்றாகக் காட்டி யுள்ளார். கூரத்தாழ்வானும் ஸ்ரீ வைகுண்டஸ்தவத்தில் *சலிவரி ய வசாப வசென பாஜ... திழித்தெ ஸலி விவஸித ஸாலீசுஸஜ* என்றருளிச் செய்தனர். ஆகவே பூக்குதஸ்ஸோதத்தில் (காலிமா) என்றதற்குப் பாத்துவமென்றே பொருள் கொள்ளத் தட்டில்லை. கறுப்பு என்பதற்குப் பாத்துவம் பொருளென்று எந்த திகண்டில் கூறியுள்ளதென்று கேட்கக்க வருவார்க்கு நாம் கூறுவதொன்றுமில்லை. எனையி் நாமே டயாஸாகத்தில் டயாளுவான பரமபுருஷனுக்குச் சொல்லவேண்டு வதையெல்லாம் டயா குணத்தினிடத்திலேயே ஏறிட்டுச் சொல்லுவதை இங்கு குறுவாறு தினைப்பது. இனி இந்த கறுப்பு நிறத்திற்கு இடப்படுகிற நாள்கு ஸ்ரீமேஷணங்களும் எம்பெருமானுடைய பாத்துவத்தையே முதலிப்பளவாகும்.

[லக்ஷ்மீதேத்ரோத்பல ஸ்ரீ ஸததபரிசயாத் ஏஷ ஸம்வர்த்தமான] எம்பெருமான் ஸ்ரீமதவிபாகையாலே பராத்பான்—என்பது இந்த விசேஷணத்தின் பரமதாத் பர்யம். *மையார் கருங்கண்ணி கமல மலர்மேல் செய்யான், திருமார்பினில் சேர் திருவிலை! * என்ற திருவாய்மொழிப் பாசாத்தையும், *வண்டார் பூமாமலர் மங்கை மணதோக்கமுண்டானே! * என்கிற பெரியதிருமொழிப் பாசாத்தையும், *பெருமானுடைய திணை ஸாலீசுஸலி யதூத திணைஸுஸலி * கவாஜா மகிபாலொ வசுலி வசுலி ஸுலு கடிமலி * என்கிற ஸட்டர் ஸ்ரீ ஸலித்திகளையும் இங்குப் பாக்க உபநயனித்தேன். [நாபீ நாலீகரீயகத் மநுகா படலீதத்ததஸ்தாவலயப்] *நாட்டைப் படைபென்றயான்முதலாத் தந்த நளிராமலருத்தி வீட்டைப் பண்ணி வினையாடும் விமலனே பராத்பான் என்பது இந்த விசேஷணத்தின் பரம தாத்பர்யம். நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் *எம்பெருமானுடைய திரு நாதிக்கமலமே அவனுடைய பாத்துவத்தை ஸ்தாபிக்கின்றது* என்று ஒரு பாசா கருளிச் செய்கிறார்— *முதலாந்திருவுருவம் முன்னென்பர், ஒன்றே முதலாகும்

முன்றுக்குமென்பர்-முதல்வா! திகிலகுதாருநவா! தின்னகத்த தன்றே. புகரிலகு தாமரையின் பூ * என்பது; அப்பாகாததை பட்டர் கவுரண மொழி பெயர்த்து ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருநாயிக் கமலத்தை வருணிக்கிறார்—* ஆபொ டெவாலு மொ தி கபலெகெகாயிக் தி காகலாதலா வாகிதி விதகாந வவடியந, விவொ தாய்வொ விவிவிவிதகாந மயவநி ககததர் மூ கமலவாகிதி கெலாவதி கா * என்பது அந்த ஸ்லோகாத் தம். பரமனுடைய பாரம்யத்தை வித்தாத்தம் செய்வ தற்கு அவனுடைய திருநாயிக் கமலமொன்றே போதுமென்பது நம் ஆழ்வார சாரியர்களின் திருவுள்ளம். நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியைத் தலைக்கட்டும் போது * மேனித் தொழும் பிரமன் சிவனித்திராதிக்கெல்லாம், நாயிக்கமல முதற் கிழங்கே * என்றருளியது தலையான பிரமானம். இதையெல்லாமுட்கொண்டே இங்கு * நாயீநாளீகரிங்கதித்யாதி விசேஷணமிட்டருளினபடி.

[அவிரலதுலஸீதாமஸஞ்ஜாதபூமா] எம்பெருமானுடைய பாரம்யஸ்தாபகங் களான லக்ஷணங்களில் திருத்துழாய் மாலைபுடைமையும் ஒன்றுயிருக்குமாயிற்று. அருளிச் செயல்கள் பெரும்பாலும் திருத்துழாய் மயமாயிருக்கும். பட்டர் ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவத்தில் * லக்ஷஸ்ஸதல்யாம் துலஸிகமலா கௌஸ்துபர் வைஜயந்தீ ஸர்வேஸாத்வம் கமலதிகாடி * என்கிறார். திருமார்பில் திருத்துழாய், பிராட்டி, கௌஸ்துபம், வைஜயந்தி ஆகிய இத்தான்கும் எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஸ் வரத்வஸ்தாபகங்களென்கிறார். திருவாய்மொழியில் (8-9) * கருமானிக்கமலைப் பதிகம் வெகு விலக்ஷணமாக அமைந்துள்ளது; ஆழ்வாராகிற கன்னிகைக்கு விவாஹப்ரயத்தம் நடக்கிறது; அப்போது தோழியானவள் இவளுக்கு ஏற் கௌவே விவாஹம் நடத்துவிட்டாப் போலிருக்கிறதே, நீங்கள் புதிதாக முயற்சி செய்வது தகுதியன்றே என்ன; எங்களுக்கொன்றும் தெரியாமல் விவாஹம் எப்படி ஆய்விடுமென்று அன்னையார் கேட்க, அப்போது தோழியின் பேச்சு— * அன்றி மற்றோருபாயமென்? இவளத்தன்னொழாய் கமழ்தல்... குட்ட நாட்டுத் திருப்புவியூர் நின்ற மாயப்பிராள் திருவருளாயிவன் தேர்பட்டதே * என்று சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறாள். திருத்துழாயின் தறுமணம் எம்பெருமானிடத்தில் மட்டுமன்று; எம்பெருமானோடு அனைத்தவர்களிடத்திலும் கமழும்; * வெறுகொள் துழாய்மலர் நாரும் விளையுடையாட்டியேன் பெற்ற * இத்யாதிகளுங்காண்க. * தாராயினுத்தழையாயினும் தன்கொம்பதாயினும் கீழ்வேராயினும் நின்ற மன்னாயினுங்கொண்டு வீகமினே * * தன் மன்னுதீன்கழல்மேல் தன்னொழாய் நமக்கன்றி நல்கான் * இத்யாதிகள் பலபல காண்க. ஆண்டாள் நாய்சியார்திரு மொழியில் (9-9) * கோங்கலரும்பொழில் மாலிருஞ்சேரலைக் கொன்றைகம்பேல் தூங்கு பொன்மால்களேர்டு உடனாய் நின்று தூங்குகின்றேன் * என்றருளிச் செய்துள்ள பாகாததை ப்ராஸங்கிகமாக வெடுத்து விடுத்துரைத்தேன் ஸர்வஸில், இப்பாகாத்தின் கருத்து மிக ஆழந்தது; திருமாலிருஞ்சேலை மலையில் கொன் னைமரங்களின்மீது தொங்குகின்ற கொன்றைப் பூமால்களோடொப்ப நானும் தூங்குகின்றேனென்று கூறுகின்ற ஆண்டாளுடைய உட்கருத்தை எறிந்து அருளிச் செய்த ஆசாரியர்களின் மேதையே மேதை. திருமாலிருஞ்சேலை மலை

[illegible]

யபெள் * என்னும்படியானதேயாம். * கவுடமொதலாநாந் த ஓலம் மதகவொலு
தொழுவாடகடவு, எவ்வாடகாதினெனாநாவதம் கவுடம் மொவொலொலாநாவதபு *
என்ற யாதவாப்யதய ஸ்ரீ ஸ லித்தியங் காண்க.

ஆக இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த 'கவுடமொதலாநாந் த ஓலம்' எம்பெருமானது
கருநிறமானது. [அஸ்மாமம் ஸம்பந்தாகாந் கவுடது] தமக்கு ஸம்பத் ஸம் நத்திய
புண்டாக்குக. இதை மொழி பெயர்த்த ஆக பெருமைய செய்யுவின * உருமை நம்
வதுமைமைக்கோக * என்றுள்ளது. இவற்றை என்னமாகப் பணம் கிடைக்க
வேணுமென்று பிரார்த்தித்திடுவதன்று. கவுடமொதலாநாந் த ஓலம் கவுடமிருக்
காண * கவுடம் கவுடமொதலாநாந் த ஓலம் * என்றதில் நாமே என்பதை விவரிக்கு
மிடத்து தேசிகள் * கவுடமொதலாநாந் த ஓலம் * கவுடமொதலாநாந் த ஓலம் *
யாதவாப்யதய ஸ்ரீ ஸ லித்தியங் * என்றதென்க காட்டியுள்ள கவுடத்தை நினைப்பது.
குறளாசியர் * நான் நான் வினாடி வந்து அருமை பண்ணப்பண்ணத்த
பெருஞ் செய்வம் * என்பதா ஆத்தகைய ஸம்பத்தையே ஸ்வாமி விரும்புகிறார்.

ஸ்ரீ ந்ருளீம்ஸப்ரியா ஸமீகூடா

(பத்ராதிபர் P. B. A.)

நிகழும் ராகவாங்கு ஐப்பசி மாதத்து ஸ்ரீ ந்ருளீம்ஸப்ரியா ஸஞ்சினையில்
ஸற்றருதயஸுற்றருதயஸியா ஸ்ரீராமாயவே, திருக்கள்ளம்ஸ்வாமி "எம்பெருமா
ளின் லீலாவிநோதம்" என்னும் மதுடம் புனைந்த ஒரு கட்டுரையை வெளியிட்
புகுப்பது அனாவருமறிந்ததே. அதைப் பலரும் வாசித்திருப்பார்கள். அதில்
முடிவிலுள்ள ஒருவாக்யத்தை ஸ்ரீ ந்ருளீம்ஸப்ரியா எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.
(அதாவது)

"விவாதத்தை வளரவொட்டாமல் தடுக்கவேண்டிய பொறுப்பு முழுக்க
முழுக்க ஸ்ரீ ராதிவாதிபயங்காம் ஸ்வாமிக்கே உண்டது என்பதை ஸவி
தயம் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்" என்பதாம்.

இந்த முடிவுவாக்யத்தை மீடும் காட்டினால் பொதுமா? பொதாது. இத்தக்
கட்டுரை இரண்டே பக்கமுள்ளது; முதற் பக்கம் முடிவாகையுமே உதாஸிக்கிறேன்.

"ஸ்ரீ ராமாநுஜ தர்சனத்தில் வடகலை தெற்கலை என்ற இரண்டு பிரிவுகள்
சில நூற்றாண்டுக் காலமாக இருந்து வருகின்றன. இந்த இரண்டு ஸம்பிரதாயங்
களுக்கும் கமர் பதினெட்டு விஷயங்களின் குறி பிராயபேதம் இருக்கிறது.
தங்கள் கொள்கைதான் சரி என்று இரு பார்ப்பதும் பல காலமாக வாதித்து
வருகின்றனர். இதனால் எவ்விதப் பயனும் ஏற்பா வில்லை. யாரும் தங்கள் கொள்
கையை வீட்டுக்கொடுக்கவும் ஸித்தமாக இல்லை. இவர்கள் சண்டையைக் கண்டு
மதாந்தரஸ்தர்கள் பரிசுசிப்பவர்தான் மக்கண்ட பலன். தங்கள் ஸம்பிரதாயத்தி

தேசிகமையும் எழுந்த நளப்பண்ணுடைதப்பற்றி விசாகம் நடத்ததாம். அஸ்மதா சார்யரான ஸ்ரீ ஜகத்தரு காதல்வாமி ஸாதிக்கக் கேட்டதை எழுந்தேறல். திருவிலி திருப்பதி பூதிலாழ்வாய்க்கார் ஸ்வாமி கத்திகல்பெட்டு என்னுமிடத்தில் ஆலயதீர்மானம் செய்வித்தபோது வடக்கில் வந்தவன் தேசிகனோடு உறவு கொண்டாடாமலிருந்ததனாலும் அப்போது நடந்த நாட்டில் எந்தக் கோவிலிலும் எவ்விதமான சன்டை சச்சரவும் இல்லாமலிருந்ததனாலும் அப்போது தேசிக விக்ரஹப்ரதிஷ்டைவிசாகமில்லிது நடந்தது. அப்போது அதற்குரிய செலவுகளையும் கழித்து வீதாரம்பாபிஸ் ஸன்னிதி நிதிக்குட நடத்ததாம். அப்போது தென்னாட்டில் சில கோவில்களில் தேசிகனை வந்தி விசேஷசச்சர்ப்பாய் நிதிமன்றங் களிலுமேறி யிக்க கலை சாஸ்திரத்தினால் ஆரணவிக்ரகேசுத்து விளைவாய்க் கெண்டுகொன்று பெரியவனாகி வந்திருக்கிறார்களாம். ஸ்ரீ காதல்வாமி இச் செய்தினை மனப்போகாதக கதிசு மனவாழ்வாய்க் தாம் திருவெங்கட மரையாய் ஸன்னிதி நிதி நிதிக்குட செய்தருளினபோது பல நூறாய் ஸாதித்தருளினர்.

இக்காலத்தின்கள் 'இது வொரு கட்டுக்கதை' என்று ஸஹஸா சொல்லி விடக்கூடும். தமையனாகள் ஒன்று ஆலோசிக்கவேண்டும்; தேசிகனுடைய திருவ வதாரஸ்தவமாய் கால்குடியில் விளக்கொளி ஸன்னிதியிலும் தேவப்பெருமான் ஸன்னிதியிலும் தேசிகனொழுந்தருளியிருக்கச் செய்தையும், ஸ்ரீரங்கராஜ விதியில் ஒரு புதிய ஸன்னிதி, விளக்கொளி ஸன்னிதிக்கேதிரேயே வேறொரு ஸன்னிதி; திருவாய்க்கம் பெரியகோயில், திருவல்லிக்கேணி, ஸ்ரீபெரும்புதூர், திருவித்தூர் முதலானவிடங்களில் ஸன்னிதிக்குள் பாரதனாபதிக நின்று மங்கள விக்ரஹம் வேலைவஸாதிக்கச் செய்ததும் வெளி நிலங்களில் வேறொரு ஸன்னிதி கட்டியிருப் பது எதற்காக? இந்த நிர்மாண பாரம்பரம் முதன் முதலாக எந்த வதவத்தில்?... எவ்வுடில்? இதைவெல்லாம் ஆராய்வாய்க்கவே. மனத்தை நடுநிலையில் வைத்து விசேஷிகளாய் இதை ஆராய்ந்தால், 'எதை' இந்த நூதன நிர்மாணங்கள் எதற் காக! எப்போது பாரம்பரம் என்பதை. உண்டாக்கக்கூடும்போது ஒவ்வொரு வரும் சித்தித்துப் பார்த்தால், எவ்வளவோ மருவங்கள் விளங்கும். நிதி மன்றங் களும் ஸாஷியாக விளங்குகின்றனவே.

இனி, தேசிக க்ரந்தங்களினுள்ளேயிருக்கி நூதனவோம் வடக்கில் வகுப்பில் வித்வான்கள் இல்லாமற்போகவிடவே விசேஷிகள் இல்லாமற் போக வில்லை. ஐம்பது வதுடங்களுக்குப் போக அடியேன் எழுதினதும் நூல்களேப் பாராதருளிலலை. பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் "திருவெங்கடமரைய... ஸாஷியா... ஸாஷியா... என்கிறார் நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் "சொம் மாதிப்பல்லா நவவசொல்லார் பட்டர்வித்தவித்தார்" என்று நவிய பாகத்தை பட்டர் மொழிபெயர்த்தபடி. ஸஹஸா நாமத்தில் "அதிராணவனநாம மாவ்யத்திலும் எம்பெருமானுடைய சேமவலில்லாமை (மனவலுண்டாய்க்கலை) ஸாதிக்கருள் எம்பெருமானைப் போலே அடியேனும் சொம்பலின்றியொழிதி வகுக்கேறல் என்றெழுதுமொரு நூள் பயன்படுமென்கிற தமையன் எம்பெருமானுக்கு மடியேனுக்கும். இவியாவது பயன்படவேண்டும்.

[illegible]

இவற்றுள் முதலான அவதரித்தது ஸம்ஸ்கிருத வாக்யமாகத் தமிழ் வாக்யமாகி
வந்தது. அது வேறுபாடு தெரியவில்லை. அந்நிபந்தனாநிமித்தமான மொழி பெயர்ப்பு
தான் இவ்வகையில்லை. அதொன்று கேள்வி; பஞ்சாசார்ய பரிமாற்றதொன்று பூரித்த
தான் என்பதற்குமே இன்னுரிடத்தில் பூரிசாமாயணம் கேட்டார். இன்னுரிடத்தில்
பாடமொழிப் பொருள்கேட்டார்; இன்னுரிடத்தில் சிறையார்ந்தங்கள் விசுதித்
தொன்றுரிடத்தில் அருளிச்செயலோதி நல்லாந்ததைகள் கேட்டார் .... என்
து இவ்விதாறுமையகாந்தங்களில் எழுதிவைத்திருக்கிற விவாதி தேசிகள் -

பெருந் தெரிநு விவரிப்போம். எப்போதாவது விநாயகரால் அற்பமான
செய்கையோடு விநாயகரால் நம்மைப் போலவே பிராட்டியும் பெருமானுடன்
பெருந் தெரிநு வாய் நிலைமையில், அந்நிலைமையிலே என்று நினைத்தோம்.
அவ்வாறே பிடித்துத் தரவேண்டுமென்று அவ்வாறே ஏதாவது பெருந் தவ
பெருந் பெருந்! எனக்குத் தீ வேண்டா, மாயமான வேளையும் " என்று
கவனம் செலுத்தியது. இதுவரை அபகாரம். இவ்வாறாக அபகாரம்
கவனம் செலுத்தியது. இதுவரை அபகாரம். இவ்வாறாக அபகாரம்
கவனம் செலுத்தியது. இதுவரை அபகாரம். இவ்வாறாக அபகாரம்

கூடச்சென்றே திருவினையது உடம் பிடித்த. "கீத்யன் புறவு விக்ரஹம்" (ஆணவோடம் புறம் பெயர் என்பது. "கீத்யன் தீவரம் மாமாம பரேப்பியோ தாமும்ச்சுவி" (தாமம் உட்கொண்ட பிறகு மனைவியைப் பற்றிக்கு விற்க நினைக்கிறீர்) என்றும் எடுத்து உபாசனை மாற்றுகிறது. ஆக இவை இரண்டும் பகவதப சாரங்கம் யின்.

இனி பாகவதாபசாரங்கத் தீழ் விவரித்தபடி இலையபெருமானை இங்கு நாம் அறுவதிக்கத்தகாத கொடிய சொற்களால் தாக்கபெறுபவர்கள், ஒரு பாவமு மநியாத பாதாழ்வானையுட இழத்துப்போடிக்கொண்டு, கவ்விருவளும் பெருமா ளுக்குத் தீங்கு விளைவிக்க சதிசெய்வதாக வரை கூறியதுமாதம். ஆக, இளவ யெல்லாவற்றையும் நினைத்தே பிராட்டி "மம கிருசித் மஹத் தஷ்ஞதம் அஸ்தி" என்று சொல்லிக்கொண்டபடி.

இப்பொழுது இப்பாவத்தின் பேச்சு எதற்காக வென்றும், "அடியான் (அன்பினால்) ஏதா அறிவுகெட்டுச் செய்த இக்குற்றங்களை அவ்விருவரும் பொறுத் துக் காத்தருளவேணும்" என்று பிரார்த்தனை செய்வதற்காக வென்றறிமுகமே னும். மன்னித்தோணுமென்றிற் றவார்த்தனைக் காரணம் என்று மயங்காதீர்கள். இத் தூதின் பாகவதத்தில் முக்கியமான வாக்கியம், 'கௌஸல்யா லோகபர்த்தகாம் ஸுஷுலே யம் மதஸ்தித், தம் மமார்த்தே ஸுகம் ரஞ்சயிஸா சாபிஸாதய' என்பதாம். இதன் பொருள்வது—'விளாசு மனம் படைத்த கௌஸல்யார் முவுளவையும் ரகதிக்கவல்ல சிவபதினிடம் மகனாகப்பெற்றதோற்றுமென்று தவிர்ப்பித்து படைத்த திக்குமாராயன் பெருமாளுக்கு அடியான தகையால் வணங்கி குசல பாக்தம் பண்ணினதாய் அறிவிக்கவேண்டும்' இவ்விடத்தில் லோகபர்த்தகா என்று அஸ்தமொழி விட்டதும், தகையால் வணங்கச்சொன்னதும் சுவனிக்கத்தகனை' பர்த்தகாவாகையால் அவரவர்கள் செய்திருக்கக்கூடிய தலமை திவமாகாக் சனீதி யாபித அகைவனையும் ரகதிப்பதித அகருக்குப் பணிபுர்தமென்பதை நினைப்பூட்டி, தான் செய்திருக்கக்கூடிய பிழையாகப் பொருத்தான வேறுமொன்று வேண்டிக் கொள்ள இலையால் வணங்கச்சொன்னது. இப்படியொரு பிரார்த்தனை விடலால், ஸாதாரணமாக நாமதி தாயகனைத் தகையால் வணங்கப் பரவத்தியில்லை யன்' ஐ? ஆகையால்தான் இவ்விடத்தில் அபராதகாமனைமே கீதேயமென்றுதேறிற்று.

ஆக பிராட்டி பெருமானிடம் அபராத காமனாம் செய்துகொண்ட விதம் காட்டப்பட்டது. இனி அடுத்த பல ச்லோகங்களால் இலையபெருமானிடம் மன்னிப்பு வேண்டியது வெகு அற்புதம். கீழ் விவரித்த "மமைவ துஷ்ஞதம்" என்கிற க்லோகத்தில் "நாவேஷேதே பரத்தபென்" எனது இதனையும் பாஸ்தா விக்கிருப்பதால் இந்நகரிடமும் மன்னிப்பு வேண்டியமை தே'ன்றும். ஆகிலும் "கௌஸல்யா லோகபர்த்தகாம்" என்கிற க்லோகத்தில் காட்டப்பட பெருமானிடம் தலைவணங்கி மனவிப்பு வேண்டிக்கொண்டது போலும், இலையபெருமானிடமும் தனியாக மன்னிப்பு வேண்டிபிடுப்பது கவனித்தத்தகது. பெருமாளுக்கு ஸந்தேசம் ஒரு ச்லோகம், இலையவருக்கு எட்டு ச்லோகங்கள். இதனும் அலகிடம் மன்னிப்பு வேண்டுவது அதிகம் இடுக்கிறதென்பது வெளிப்படையாகிறது. இனி தூதுமொழி யின் பொருளைக் கேளுங்கள். "மாவேசன், மம ரக்கிஷங்கள், இஷ்டமான பாதா

ஊர், உலகில் வெறு வாராலும் அடையமுடியாத பெருந்த செல்வம், இன்பமான வாழ்விதாய், தந்தை ஆயெவற்றெவெல்லாம் விட்டிட்டு, தமையனைப் பின் தொடர்ந்தவரும், ஸுமித்ரா தேவியின் ஸுபுத்ரனும், ஸுகங்கையெல்லாம் தந்த தமையனுக்கு அதுகாலமாக நடந்துகொண்டு காட்டில் அவரை நோக்கிச் சென்று சென்றவரும், பழையபுருஷங்கணங்கள் பொருந்தியவரும், பெருமானைத் தவறியோவரும் எங்கைத் தாய்போவரும் நடத்தி வந்தவரும், அன்று இராவணன் தான் தான் கொடுத்ததை யறியாதவரும், பெரியோர்களை யடி எய்யும் மிதவாயும், என்னு மாமனருக்கு ஒப்பானவரும், அருளுடைய பெருமையுடையவரும், எவரைப் பார்த்து என்னு பர்த்தா தன்னு தந்தை இறந்து விட்டதாக நினைக்கவே மாட்டாரோ, எனர் எங்கைவிட அருளுக்கு மிகவும் பரியமானவரோ, அப்படிப்பட்ட மிகுதுஸ்வபாவரும், நாயவரும், ஸமர்த்தரும், பெருமையுடைய மிகவும் வெண்டியவருமான இலக்குமணனை நான் மிகவும் விசாரித்ததாய் சொல்லவாக."

இவ்விடத்தில் இளைய பெருமானுக்கு இவ்வளவு அடைமொழிகள் இருந்ததன் காரணமென்னென்று யோசித்தால், பிராட்டி தான் கூறியதில் செய்த கொடிய அபராதத்திற்கு மன்னிப்பு வேண்ட முயன்றனென்பது நங்கு விளங்கும். "மனம் தசாதம் வித்தி மாம் வித்தி ஜநகாத்தமாய்" (இராமனை தசரதனாகவும் தந்தையை தானாகவும் நினைத்துக்கொள்) என்கிற ஸுமித்ரா தேவியின் ஆணையின் படி, "பிதா ச மம ராகவ:" (எனக்கு தனமன், ஸ்வாமி, மற்றும் உறவினர், தந்தை, எல்லாம் இராமனே) என்கிற தன் சொற்படியும் இலக்குமணன் உண்மை உட்கலை உடர்ந்து கொண்டனன் என்று கொண்டாடுவதன் கருத்து, அவன் விஷயத்தில் தான் கொடிய சொற்களைப் பொழிந்தது தவறென்று காட்டி அகரிடத்தில் மன்னிப்பு வேண்டுமென யன்றோ?

இவ் திருவிழாவைப் பிராட்டி மன்னிப்பு வேண்டியபடி. இவ் தேரில் நடந்த தந்தை கொடியதில் படியையும் காட்டுவோம் இராவணனை முடித்து விட்ட படியை முடி குட்டிய பிறகு, பெருமான் அவன் மூலமாக பிராட்டியை வர வைத்தது, தான் அவளை மனைவியாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதென்று பங்கொடி காட்டித் தரவில்லை மத்தியில் கூறிவிட, அதைக்கேட்ட பிராட்டி தன் தூய்மையைப் பார்த்துக்கொள் எடுத்துவாத்தும் பெருமான் திருவுள்ளமிடக்காமையை யுணர்ந்து, தன் திருவிழாவை மன்னிப்பு வேண்டிய செய்தி அவர் திருச்செவிகளுக்கு எட்டி விட்டதோடும், அவ்வத எட்டியும் அவர் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லைப்பாலும் அவர் மன்னி, அதற்காக தான் பெரிமதோர் பரமசித்தம் செய்துசொன்ன தன்மையை நினைத்து, இலக்குமணனை திருட்டித்தரச்சொல்லி திருத்தவன் இவ் து எவ்வினாருமறிந்த கதை.

பிராட்டிக்குத் தி வெண்டியிருந்தால் இவ்வளவு திட்டுமாக்கி அனும தான், அவ்வத வக்காபிபதியான விட்டனைவோ வேண்டித்தகலாம். இளைய பெருமான் வெண்டியதின் கருத்து, தான் அவர்பால் செய்த அபராதத்திற்கு அவர் மன்னித் தன்மையைப் பெறவேண்டுமென்ற ஜனாவையாம். இளைய பெருமான் அவ்வத தன்மையை வேண்டுமென்றெண்ணி அவருக்குத் திருட்டித் தந்தார்—

என்பது இதன் கருக்களறு. அவர் பிராட்டியின் ஆலையையுந் செய்கையால் காட்டப்பட்ட. பெருமான் கருத்தையும் பின் சென்று, சம் இஷ்டத்திற்கு மாறாகவே நிழட்டின பிரமன் தண்டிக்கா நிலை அடைந்த கனவிலும் இடையாது பெருமான் நிலையு எப்படி உடையது ஸ்ரீவா விளக்கவில்லை பிராட்டியைக் கண்டதும் அங்குக்கு "தூர் கொடைத்தொடர் கொடை நாலைப் பரமம் விசத்" (யு, 117-17) ஸந்தாநமுத-கடாநகை அமுனடாநிதெனறு வாமிநிசொக்கிரார். ஆனும் கோபத்திற்குத் காரணமிதனென்று தெரிவிக்க. திருவித்தலெனறுபென்று பெருமான் தம் வாயால் சொல்லவுமில்லை. பிராட்டி பேசில் வாதொரு குற்றத்தை யும் அவர் காட்டவுமில்லை. "நிபா தேத்ராநாநிலை பிரதிகலாஸி மே" (யு 118-17) "கண்ணோப் உடையானுக்கு விளக்குமோல எண்கு உன் பார்வை பொறுக்க முடிய வில்லை" என்று பிராட்டியை வெறுப்பதத்துக் காரணம் தன்குற்றமே யென்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார். ஆனும் அவர் அவளை பரிசுஷிக்க விரும்பி னுமென்று சொன்னிவண்டியிருக்கிறது. ஆனும் அப்பரிசை தனக்காவன்று, பிறற்காக என்பது நன்கு புலப்படுகிறது. "ஸ்திரீயம் புகுஷ்விக்காஹர்" என்று பிராட்டி (பரணயாதேவ ஸங்குத 84) அன்பினால் கடிந்ததை பெருமான் வெறுத்தா ரென்றும் சொல்ல முடியாது அன்பர்களின் ஊடுதல் மடலெடுக்கை முதலிய செய்கையால் பெருமான் திருவுள்ளம் கருக்குமென்றே பெரிமோர் சொல்லுகிறார் கள். இவ்வபெருமான் விஷயத்தில் பிராட்டி அபசாமிப்பட்டதற்கும் பெருமான் அவளை வெறுத்ததாக உட்பிரிவு எவ்வாறு சொல்லவில்லை. இவையாவும் அக்கொடிய சொற்களைக் கேட்ட கண்ணாடிக் கிற்றி ஸ்ரீவா விளக்கினதானி பிறகு அதைப் பற்றி நிலைக்கலை இவ்வாறு அபசமத்தின் நிலை என்னததற்காக காரணம் காண் அவளை விட்டுப் பிரிந்து கொண்டு அடுத்திருக்க இடமளிக்க தேர்ந்ததே என்கிற மிக வதமிய வந்து மேற்கலை. கொள்ளாமை பார்த்துமேதே, அது மரிசன் மாயை யென்றும், அவை எதோ தீவிர செய்கலை மாயிடைத்தலை புண்ணி வந்திருக்கின் றவென்றும் அவர் தம்கு அறிந்தவாயையால், காண் பிராட்டியைத் தவிரிய விட்டுப் கொல்ல விரும்பவில்லை. ஆக பெருமான் இவ்வபெருமானும் பிராட்டியை தண்டிக்க இவனு பென்று ஒருநிலைநென்பது விளக்கிறது.

"ஸ்திரீயம் புகுஷ்விக்காஹர்" என்கிற சொக்கிக்கேட்டு திருவுள்ளம் சந்தின் பெருமான் அவ்வபவாதத்தைப் போக்கி சொன்னிவனுமென்று துணிந்து, காண் தூஷணன் முதலிய பதிநாலாயிரவர் காகள் மடலெடுத்து வந்த பொழுது பிராட்டியையும், அகலுக்குத் திருமெனிக் காலமாக நிலைபோனையும் வெறுதலும் அனுப்பிவிட்டு "கதம் யுத்தா பவிஷ்யதி" (பதிநாலாயிரம் கொடிய அாக்கடன் குள்ளங்கபடாநிபாத பெருமான் ஒருவராயிருந்து எப்படி மோர் புரிவார்?) என்று அன்பர்கள் வயிறு பிடிக்கப்பட்டி, தான் தவிராக பரிசுஷித்து அனைவரையும் ஆதா யாலமாகமுடித்திட்டார். அப்போர் நடக்கும் ஸம்பத்திக் பிராட்டி பெருமானுக்கு என்ன தீவிர விளைபுமா என்று தானும் மிகவும் விவாசனப்பட்டு. ஸத்தைவே இழந்து போம்படியான நிலைமையிலிருந்தனனென்று. பிறகு பெருமான் வெற்றி மாலையுடி மீண்டடைக்ககண்டு ஸத்தை பெற்றனனென்றும் வால்மீகி முனிவர், "தம் த்ருஷ்ட்வா சத்ருஹந்தாரம்...பபூவ" இதயாநி கலோகத்தினால் ஸஞ்சிப்பித்திருக் கிறார். ஒருவிதத்தில் இதையும் பிராட்டிக்குக் கிடைத்ததொரு தண்டனையெனலாம்.

ஒரு அடிப்படையில் நடைமுறைப்படுத்த

(இத்த ஸஞ்சிவகையில் ஸ்ரீமத் திருவிழை நாளையே கோவை பெங்களூரிலிருந்து வந்த ஒரு ரயிலில் கோவை ஸ்டேஷன் வரையில் தம்பார்த்துர் தொண்ட வார்த்தை.)

புத்தர் திருமணம், பௌத்தர் பௌத்தம், பௌத்தம் பௌத்தம், பௌத்தம் பௌத்தம்

[illegible]

ஒருவர் சொல்வதற்கார்—எந்தவொருபொருளை வித்தேசாபாயத்தொடொக்க
நினைத்துச் சொல்லுவதற்குக் கொண்டு சென்றதொருபொருள் நெருங்கி—என்று
நினைத்த வங்குரையாகையினால் நான் என்னவொரு உபாயத்தை எடுத்தேன் என்று
என்றருளிச் செய்திருக்கிறார். இந்த சந்தேகமொன்றைச் சிறிதும் ஸரஸ்வதி
உரைப்பாரா? அல்லது தெரிவிக்கிறார்களா? 'ஸ்ரீமதாசன கல்பதாமா' என்றொரு
நிபந்த என்னவென்றுச் சந்தேகம் ஏற்படுகிறதென்று விளக்கி விளக்கியுள்ளார்கள். பின்னாலுள்ள
பூஷணத்தில் 'தீபபாத்திரத்தொருக்கொண்டி'—'தனத்தொரு இடம் பெற்றுள்ளவொரு
என்னொருச் சொன்னால் என்னபொருள் சொன்னால் என்னபொருளை நினைக்கிறது
அவர்கள் விடையைக் கொடுக்காய். அவர்களுக்கு ஒன்று நினைக்கக் கொடுக்காய்.....
என்று மடிமொன்றொரு' என்று சிறிதும் விளக்கி கொடுக்காய். என்ன
செய்திருந்ததென்று 'ஸ்ரீமதாசன கல்பதாமா' என்று பணித்திருக்கிறார். இம்
பொருள்? தெரிவிக்கிற ஆசாரியனாக விரித்துக் கொடுக்கின்றபொருள் இந்த முன்னிலை
களில் என்ன சென்று கொண்டிருக்கின்றது என்று சொல்லுவதற்கு.

இது ஸாதத் உவர்— ஞானப்பிரகான் என்பவர்.

ஆதர்யக்தம் கண்ணாடிபோல் சேய்ப்புர் விண்ணாயம்

[illegible]

3. விவீட்சிச் சம்பவாலாற் றதலான விவாகரணப் பற்றி அடுத்த மாதத்தில் தெரிவிக்கலாகும்.

இப்படிக்கு,
தாஸன், உண்ணாவி.

★ அந்நகராநாதர் தீர்த்த அர்ச்சனையவர் ஸுக்மாஸீத ★

[illegible]

இந்த நூலை எழுதினவர் க. சிவசுப்பிரமணியம் என்பவர். இவர் தஞ்சாவூர் கல்வியியல் கல்லூரியில் பணியாற்றியவர். இவர் எழுதிய இந்நூல் தமிழ்நாட்டில் பரவியிருக்கிறது.

உடது - ஸர்வதீயாமகஸ்யம் தஸ்ட தரணயம் (அவ்வு ஸர்வதீயம் தீதிறந்த
காலம். (1-2-7) ஆதிதீயமஸ்ட். ஸர்வதீயம்) எவ்வார்க்கும் இவியாஸ்யமிருப்பதெ
வெட்டுமபின் உவது உன்னத்திஹன்னேயாவன்; அவனோடு விவாதம் தெரு நானாக
கருவர்த்தித்துக்கொண்டு வருகின்றது; அதாவது. இந்த ஆத்ம வஸ்துவை அன்
தீயாஸ்யமாக அபிமானித்தால் அதற்கு இவையாதே 'இதுஎன்னுடையதுதான்'
என்று சொல்லியிருப்பதுவே விவாதம். இது தொலைத் தொழிபாராதி, கச்சை முத
ல். புறைய கேதரம் என ஸேவிக்கப் போகவும் வேண்டாம். கருவகார மயகாரங்
கள் உன்ன வஸ்துக்கொண்டு பிராயச்சித்தம் பண்ண வாயாவது ஒரு பாதீரத்
ததுன்ன அதத்த வஸ்துவை யிட்டுவைத்து மேலே. ஸர்வதீயம் கத்தி சொய்து
கொன்றகாதலால், உள்ளே எம்பெருமானோடு விவாதத்தை வைத்துக்கொண்டே
கொதி நீர்ந்தயாத்திறர செய்வது எதற்கு? அக்க விவாதம் கொதித்தவிட்டால்
இந்தகவிடத்திலேயே பரமகத்தியுண்டாதலால் ஒரு கடித்திரத்தையும் ஒரு தீர்த்
தையும் தேடிப் போகவேண்டாம் என்றபடி. ஆகவே விவாதம் நீர்மனவே
வேண்டுகிறது. கரத்தாழ்வானார் வாதாஜன்கவத்தில் "தவத் - என்பாய்ம ஹி மம
வகாஸப்ரஸங்கம் தச்சோரயந்தயமஹம் விவாஸ்கல ப்ராக், தவம் பரமதே இதி
வாச அபிமத்யமேஸம் ஹஸ்தீச! ஸம்பந்தய நஸ் கமிமர் விவாதம்" - என்ற க்ஷோ
கத்தினால் இதனைத் தெரிவித்தருளினார். ஸம்பந்தவுணர்ச்சி உறுப்பாக உண்டா
காததான் விவாதம் கொதிக்கபடியாகக் கருதத்தக்கது. ஸம்பந்தஞ்ஞான முன்
டான வலவிலேயே நாம வாழ்ச்சி பெற்றிருப்பாரோம். இதுபற்றி ஈடு முப்பத்தாறு
வாப்படியில் (1-2-7) ஒரு இஹியாகம் விநோதமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது;
அதாவது -

ஒரு நகரத்தில் ஒரு வணிகரத்தினன் இருந்தான். அவன் வெளிநாடு'வில்
பண்டகாமம் வாரித்து வர்த்தகஞ் செய்து விசேஷமாகப் பொருள் படைக்க விரும்பி
தவீபாந்தரப்பாணம் செய்ய முயன்றான். அந்தநகரம் அவனது மனைவி கருவுற்
புத்தான். அப்போதே அவன் புறப்பட்டு தவீபாந்தரம் சென்று சேர்ந்தான்.
அங்க இரண்டொரு மாதங்கடத்த பின் அவனது மனைவி ஊரில் ஒரு புதல்வனாய்
பிறக்கம்மகன் நானொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாகக் கக்கெய்குச்
செய்தால் பொன்று வளர்த்து வருகின்றான். தவீபாந்தரத்தில் வர்த்தகஞ்செய்து
வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அவ்வணிகன் மகப்ப்பறு உண்டான செய்தியை அறிந்து
கொண்டிழ்ச்சிக்கொண்டு விரைவிலேயே ஊர்வந்து சேருவாகற்குப் பெருமுயற்சிசெய்தும்
பெரியதும் வர்த்தகத்தில் மீதுர்த்தசென்ற மீதுயமினும் கடுக மீனடுவாரமு
கடம் கெடுக்காமல் அங்கேயே தங்கிவிட்டான் மகன் தானும் வளம்பெறு வாய்த்
தவீபாந்தரம் தவது தவத் தொழிலாவிய வர்த்தகத்தைப்பெயர்ப்பற்றி வந்தான். வயது
பெரியவானிலும் இவனதுகம்பல் தவீபாந்தரத்திலேயேவாழ்ந்தான். இவ் பொரு
ள் அவ்வணிகனது மகன் தொழில் முறைமில் வெளிநாட்டிற்குச் சென்றிவந்து
கரத்தரம் நடன் கடல் எழியாய் ஊர்த்துறையுள் வந்த சோந்தான். கடுக
கப்பலிலேயே அவனது தந்தையும் தவீபாந்தரத்திலிருந்து பல முயற்சியு
கூட வந்தவன். அந்தக் கப்பல் துறைமுகத் சேர்த்தவுடனே சூமாரம் தவது
பண்டகளை இறக்குவதாக உத்தேசித்த ஓர் இடத்திலேயே தவிட்டான் தான்

என்பின் வெள்ளி; அதில் முதல் பதம் பிரணவம். அது அகாரமென்றும் உகாரமென்றும் மகாரமென்றும் [மூன்றுகாரமாய்] மூன்று பதங்கொண்டது. முதல் பதமாய் அகாரத்தில் மூன்று உறவுகள் தோன்றும். 1. பிதாபுத்ரபாவம். 2. ரக்ஷ ரக்ஷகபாவம். 3. சேஷசேஷி பாவம். அக்க ஒரு அகாரத்தில் இந்த மூன்று உறவுகள் எப்பின் தெரன்றுமின்றாய் வெள்ளி; அகாரத்திற்குப் ப்ரக்துதி சக்தியென்றும் தாதுசக்தியென்றும் தூண்டு வகையாய் சக்திசக்தன்மை. "அகாரோ வை ஸர்வா வாய்" என்றும் "அகரமுதய மொடி - தெவனாய்" என்றும் சொல்லுமிதரபடியே அகாரமாவது என்னை எழுத்துக்களும் முடிபெயராய் சக்திகொண்டு, தனக்கு அந்தமாய் எப்பெயராய் உவகாகொண்ட முடிவன் எனது காட்டுதலாகிற விது ப்ரக்துதிசக்தி மேலப்படும். "ஆபெயரென் முதலுத்தமாய்" என்று குறையும் இதனையே காட்டிற்றாய். ஆகவே, அகாரத்தில் பாக்ஷசக்தியினால் எதப்பட்ட உறவு காரியகாரண பாவம் (அல்லது) ஐத்ய ஐதகபாவம், (அல்லது) பிதாபுத்ர பாவம் என்பதாய்.

அக்க அகாரமாவது (அக-ரகாரிண) எவ்வித தாதுவினிருந்து தேறினதாக உகாரம் எப்பெயராய் ஸர்வாஷான் என்றதாயும். இதனால் (2) ரக்ஷ ரக்ஷகபாவமாகிற வறவு தேறிற்றுகிறது. இதுதான் தாதுசக்தி வித்தமெனப்படும்.

இக்க அகாரத்தில்மேல் விவாகரண சாஸ்தாப்படி (வைதிக ப்ரக்திநையில் சதுர்த்தி விபக்திவிந்து லொபித்ததாகக் கொள்ளப்படுகிறது இக்கையாகில் அந்விபக்ஷமட்டாது. அதன் விபக்தியானது 'அவனுக்கு சேஷப்பட்டது' என்றே உகாரனைக் காட்டுதலாய் (3) சேஷசேஷி பாவம் என்கிற வறவு தேறிற்றுகும்; ஆக அகாரத்தில் மூன்றுறவுகள் தேறின.

இனி அடுத்துள்ள உகாரமாவது அகாராணப் பொருளாய் எப்பெயராய் உகாரிச சேஷப்பட்டது என்று காட்டுதலாய் "கண்டாரி-ழ்வனில்ல காதலன் தான் கொந்திடினாய். கொண்டாடியைக்கொன்றியாக் ஸமகன் போல்" (பொருளால் திரு உகாரி 5-1) என்கிறபடியே (4) பதிபத்தீபாவாகிற உறவு தேறுகின்றது.

அதற்கு அடுத்துள்ள மகாரமாவது "மத-ஜ்ஞாதே" "மத-தவபே-ததே" என்கிற தாதுக்களிலிருந்து திஷ்பநாமாநி ஜ்ஞாதாவன ஆத்மாவைச் சொல்லு உகாரம் (5) ஜ்ஞாத் திஷ்பபாவமென்கிற உறவு தேறிற்றுகும். எப்பெயராய் அதி உகாரமென்க. ஆத்மா அறிவின்றவன் என்கலானது. "ஒவ்வதாமலாய் கொந்தென ஓ-தியே தோக்குமுணர்வு" என்கிற பொய்கையார் பாசார் இவ்வுதவனத்தேயம்.

அதற்குப்பிறகு உள்ள மகர பதத்தினால் தவனோகித்த மகாரத்தில் தனக்கு உகாரிசமாய் உகாராய் இக்கையென்று எவ்வித தாதுவினிருந்து உகாரிச போல் எப்பெயராய் உகாரிசமாய் சொத்து என்று தெரிவிப்பதாய் (6) உவகையாமி உகாரம் என்கிறவறவு தேறிற்றுகிறது.

இனி தாதுவாய் பதத்தை அடுத்துக்கொண்ட பத இவ்வுதவி உகாரிசமாய் உகாரிசமாய், பவனுவினிலு ஸமாஸமென்றும் இவ்வையான வ்வுப்பததி மார்க்கல் கொள்ளப்பட்டு, காரபதார்த்தமாய் எவ்வென்கலாய், எப்பெயராய்

ஆதாரமென்று. அந்த ஸகல வஸ்துக்களையும் தான் ஆதாரமாகவுடையவனென்றும் தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். ஆதலால் நமஸ்கர் ஆவநம் என்கிற தத்துவத்தை (7) ஆதாராதேயபாவமென்கிற உறவு தெறுகின்றது. நமஸ்கர் ஆவநம் யவ்யன் என்கிற பஹுவீதிரியால் (8) சரீரசரீரிபாவமென்கிற வாய்வு தெறுகின்றது. நாரங்களைப் பசுவா வாகிடத்தில யிருக்கின்றன என்பது தத்துவத்தை வித்தம். நாரங்களிலே பசுவா னுள்ள என்பது பஹுவீதிரி வித்தம். அவற்றின் இவ்விதப்பதாவது அன்றை உடலாகக்கொண்டு தான் அவற்றுக்கு உயிராக இருப்பதென்பதனால் இதனால் சரீ ராத்மபாவம் வித்தித்ததென்னக் குறைவிடில்

இனி அந்த நாராயண பதத்தினுள்ள சதுர்த்தியானது. காகாகுர்த்தியானது தாவே முன்னு பரிள்தும் தன்விடத்திலுள் அந்தவிடத்திலுள் நமஸ்கர் பரிஷ்காரம் பெற்று, நாராயணனுக்குச் செப்பப்படுகின்ற வைக்கியத்தினாலும் போகமும் அவனுக்கேவாஸ்தி இந்த ஜீவனுக்கிடையே யென்று நிஷ்கர்ஷித்துக் காட்டுதலால் (9) போக்த்துபோக்யபாவம் என்கிற உறவைத் தெரிவிக்கின்றது. எம்பெருமான் போக்தா, ஜீவாத்மா போக்யன் என்றவாறு. நிவாத்மாவை போக்தாவாகவும் எம் பெருமானை போக்யனாகவும் கொள்வதும் ஒருபுடையுண்டெனினும் திருமந்திரத் தில் வடிக்கட்டின போகன் முத்தறப் பணித்ததேயாதும் ஆகத் திருமந்திரத் தினால் நவவித எம் நித்தம் தெரியவந்தது. இவற்றைச் சித்தையின் பதிமாவத் துக்கொள்ள தற்காக 'பிதா ச ரக்ஷாச் சேஷ பர்த்தா ஜ்ஞேயா மமாபதி:'. மொம் யாதாரோ மமாத்மா ச போக்தா சாத்யமநாதித: என்கிற ச்வேகத்தைப் பெரி யாள் பணித்தனர்.

4. ரஸிகர்களினுள் ஸம்பவணை

ஒரிடத்தில் ஒருநான் ரஸிகர்களிடவர் கூடினர். மதுரமான வஸ்துவைச் சொல்வென்று ஒருவர் மற்றொருவரைக் கேட்கினார். அவர் ஒவ்வொருவன் சொல்லுகினார். அதை மறுத்துப் பரம மதுரமானது இன்னதென்கிறார் முதலில் வினவினவர். இதை ஒரு கலோகமாக அமைத்திருக்கிறேன். அது வருமாறு—

அம்ருதமம்ருதம் கஸ் ஸத்தேஜம்? விதாபி ச ஸா விதா
மது ச மது தத் த்ராக்ஷா த்ராக்ஷா ததேவ ச பாடஸம்;
மதுரமகிலம் வஸ்து ப்ராப்தம் மயேதிவதி ஸத்தேஜ
கதிசித்யபிதிதேஸ்யஸ் ஸத்யம் ததேவ டோகாக்.

(விவாணர்) மதுரமான வொரு வஸ்துவைச் சொல்வென்று கேட்பு தற்கு அம்ருதம்—என்று விடைகூறினான். [அம்ருதமம்ருதம் கஸ் ஸத்தேஜம்; அம்ருதம் அம்ருதத்தால், என்ன ஸத்தேஜம்? என்றான் வினவினவர். (இதன் கருத்து மேலே விளங்கும்.) இன்னொரு மதுரவஸ்துவைச் சொல்வென்று, விடா என்றான். [வெள்ளை சர்க்கரை போன்றது.] வெள்ளை சர்க்கரை வெள்ளைச் சர்க்கரை என்பதன் விவரம் வன். இன்னொரு மதுரவஸ்துவைச் சொல்வென்று, மது என்றான்; மது மதுதான் என்றான் வினவினவர். இன்னுமொரு மதுரவஸ்துவைச் சொல்வென்று, த்ராக்ஷா என்றான். த்ராக்ஷா த்ராக்ஷதான் என்றான் வினவினவர். இன்னொரு மதுர

ஸால் எம்பெருமானும் அப்படிச் செய்கிறானே என்று உகல்கிறார். பிரமாணம் செய்யவேண்டிய ஆவச்யகதை எம்பெருமானுக்கு என்ன வந்தது என்னில், உலகத்தில் பிரமாணம் செய்யவர்கள் எதற்காகச் செய்வது வழக்கம் என்று பார்த்தால், ஒருவன் தன்னுடைய ஸோத்தைப் பிறர் கொள்ளுகொண்டால் அதைத் தனக்கு ஸ்வாதீனப்படுத்தித் தரவேண்டுமென்று நிபாயாயத்திம் விண்ணப்பம் செய்து கொண்டு உண்மையில் அந்த ஸோத்து வாருடையது என்று தெரிந்து கொள்ளாதற் காக ஸாக்ஷி விசாரணை முதலியன செய்வப்படுவதால்தான் தகுந்த ஆதாரங்களைக் கொண்டு உண்மையை உதாபித்துக்கொள்ள முடியாமல் அத்தோ! நம்முடைய ஸோத்தை அநியாயமாக இழந்துவிட நேருண்டதே! என்கிற அனுதாபமுடையார் கடைசியாக ஒருவார்த்தை சொல்லுவதே - "இது என்னுடைய ஸோத்துதான் என்று பிரமாணம் செய்ய நான் துணிவாயினின்று முழுக்கிட்டேவிடுகின்றேன்" என்று நிபாயாதிகாரிகளும் அதனை ஆகரித்துத் தீர்ப்புக்கொடுப்பதண்டு. இது இன்னமும் வழக்கத்திலுள்ளது. இவ்விதமாகவே எம்பெருமானுக்கும் பிரமாணம் செய்ய வேண்டிய ஆவச்யகதை நேர்ந்து விட்டதாம். அது ஏதெனில், சேதநவர்க்கம் என்ற ஸோத்து எம்பெருமானுடையது. ஆனால் அந்த ஸோத்தை "இம் தேந ந ச்ஞதம் பாயம் சோரேணாத்மாபஹாரினு" என்றும், "பண்டேயுன்தொண்டாம் பழ வுயினை யென்னதென்று கொண்டேன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸம்ஸாரிகள் கொள்ளை கொண்டார்கள். இந்த ஸோத்து என்னுடையது என்கிறான் எம்பெரு மான். ஸம்ஸாரிகளோ "இது உன்னுடையதல்ல, எங்களுடையதே" என்கிறார்கள். விவாதம் முற்றிவிட்டது. ஸம்ஸாரிகள் அடாவடியில் பவிஷ்டர்களாகையாலே அவர்களுடைய வாதமே மேல்பட்டு எம்பெருமானுடைய வாதம் தோல்வியடையும் படியான நிலைமையிலே வந்துவிட்டது. அத்தோ! அநியாயாய நம்முடைய ஸோத்தை இழந்துவிட நேருண்டதே! என்கிற பரிதாபம் எம்பெருமானுக்கு உண்டாய்விட்டது. "இத்த ஸோத்து என்னுடையதுதான்" என்று பிரமாணம் செய்தாக லும் இதனை நாம் இழவால் அடைந்தீதே தியேவண்டும்" என்கிற அபிதிநேசம் எம் பெருமானுக்கு உண்டாய்விட்டது. அது துணிவாயினின்று முழுக்கிட்டேச் செய்ய வேண்டிய காரியமாதலால் இந்தத் திருமஞ்சனமென்கிற வியாஜத்தாலே அது செய்வப்படுகிறது போலும் என்று பட்டினுடைய உகல்கை சமத்தகாரம். சர்வரஸங் கும் சேதநனுக்கும் நடந்த விவாதம் ஒரு ஸம்வாதரூபமாக இந்தச் சோகத்தில் அழகாய்க் காட்டப்படுகிறது. சர்க்காரம் வருமாறு: -

நீவம் நேஹம் மே சுகம் கத் துகதி குக துகம் பிக்ஷுவன்யமாஸுந்
ஏதசகாநிநித்தா தநுபண்ணிவாக் லோபம் பாயபோச வவ
க்வாக்ரோச: க்ஷமா? நோசிவா மம விநிச: , நோது ஸாக்ஷி? ஸுதி: ஸ்யாத்
ஹந்தி த்வந் பகபாநீ ன இதி க்ஞகஸ்தே ம ரகபமத்பஸ்தவத் த்வம்.

இதன் பொருள் கருக்கமாகக் காட்டப்படுகிறது. நீவம் மே - இது எம்பெரு மான் ஸம்ஸாரிசேதநனை தோக்கிச் சொல்லும் வார்த்தை. 'சேதநா! நீ என்னுடைய சரக்கு' என்று எம்பெருமான். அதாவது நீ எனக்கு அடிமைப்பட்டவனென்று. சேதநன் ஸ்வாதந்திரியம் பாராட்டி என்னங்காழுடி மன்னையக் கிடந்தபடியாலே எம்பெருமான் இவ்வார்த்தை சொல்லவேண்டியதாயிற்று.

யும் கிராமமாவ வழியிலேயே வழங்காடுகிறது போதும் (எம்பெருமான்) - ஸேஷி
ஸாக்ஸோச ஏவ - சேதநா! உனக்கு எந்தாதிபி அது மறுக்கென்பது
உணர்வாயே; அதை நான் அபலபிக்கவில்லை. அந்த அந்த அதுமாம் திரிசுப
மாக இறங்காவன் ஒரு சேதனும் அப்படியில்லை. உனது அநுபலம் ஆகிய
தோடு கூடியதாயிற்று அதன் சேதனிக் கொள்கைதான் மாயாபிக் கொள்கையே! எவரு
யெம்பெருமான் உனக்கு ஒருவருடைய சேதனிக் கொள்கை இக்குறவன் தெரி
நாகிய அது மறுக்கில் வைத்திருந்தான் அதன் அது வந்ததை அடக்கடி சேதனிக்
காரன் ஆகியிருந்தான் சொல்லி நம்பினான் மாயாபிக் கொள்கை அதுமாய்
செல்லமாட்டாதென்பது பற்றித்தம். அந்த மாயை எம்பெருமான் இன்னு
வாதித்தான். (ஸர்ஸாரி) - ஆகையால் அது கலா ஆகியது? - என்னுடைய
ஸ்வாதந்திரியாநுபலம் ஆகியிருந்தான் அதுமாய் சொல்லும்; அப்படிச்
சொல்லிவிட்டாக் போதும்? ஆகையால் சொல்லிவிட்டான்? ஆகையால் என்
விடத்தில் கொல்லப்பட்டிருந்தான்? அந்த கொள்கை விசதமாகச் சொல்லு
வதில்லையா உனது வாதம் ஏதும் (எம்பெருமான்) - தோஷம் மாயை விசதம் - (இது
எம்பெருமானுடைய மறுபொழி) 'நான்' என்று கேட்டதற்கு 'தோஷம்' என்பது
பற்றும். சேதநா! பகவத்கை முகலாசவற்றுல் (உன் வாழ்வதில் தவறு
வந்துள்ளனவென்றவொருவன் வைத்துக்கொண்டு) சேதந விவாதத்திலுள்ளதை
நான் ஆகியிருந்திருக்கிறேன் என்பதை நான் நன்றித்தே. எவ்வாறாக
ஒருவன் ஏதாவொரு முகலாசை ஆகியிருந்திருந்தான் அது செல்லுமா?
என்று ஸர்ஸாரி சொல்லுவதற்கு இடமில்லாதபடி 'விசதம்' எனப்பட்டது. கதை
நடையாடாத இடமில்லை; கதைத்த பாகாரமில்லாத காலமில்லை; கதைக்க
தெரிந்துகொள்ளாத காலமில்லை என்ற அபிப்பிராயங்கள் இருக்கொள்ளப் போதிந்
துள்ளன (ஸர்ஸாரி) - அதாக் கலா ஆகிய வந்தவனாரம் என்று வந்தவன்
ஸாகி விசாரணை இருந்தே தோஷமில்லை எத்தனை சாஸநபுத்திரங்கள் இருந்தா
லுர் ஸாகி விசாரணை இருந்தே தோஷமில்லை என்று முறைமை. உனக்கு பற்றா
மான வேதங்களுக்கும் கதை முறையினவும் திடப்படும். அப்படியில்லாமல் ஏதேனொரு
லுவதுக்கு ஒரு ஸாகி வேறுமே யார் ஸாகி? என்ருன் ஸர்ஸாரி எம்பெரு
மான் குறை மற்ற எல்லா சாதகங்களுக்கும் ஸர்ஸாரிக் கொள்கையில், அனர்களு
அதன் மே என்ருகுப்பவர்களை மாதவன் இவனுக்கு ஸாகிகள் என்னென கொட்க
கார்க்கிருக்கொள்பது சேதனனுடைய எண்ணம். எம்பெருமானுடைய பாக்
தானே ஸம்ஸாரிக் கொள்கை மே முழுதும் கலா இப்பதால் அவர்கள் தனக்கு
ஸாகிகளாக இருக்கத் தகுதியுடையவர் என்று சொன்னான் எம்பெருமான் 'ஸுதின
ஸயாத' என்னுள். ஸுதின சொன்னான் என்பதில் ஸாகிகளாக திறக்கவும்
என்றபடி. (ஸுதி: என்னென ஸுதின சொன்னான் சொன்னான்) ஸுதி: ஸாகி அன்
என்று உறுதியாய்ச் சொல்லாமல் ஸயாத என்று சொன்னான் என்னென. இன்ன
தருமாநூலமானது பாற்றலாதாழ்வாசரதுடைய எதிர்ப்புக்காகப் பகவதின்
தானையாலே ஸுதினும் ஸம்ஸாரிக் கொள்கை கைவிடப்படி தேர்ந்தெடுக்கோ
என்னொ! என்ற அறிவுக்கை தோன்றி அந்த ஸுதி என்பதனால் காட்டின
கொள்கை. 'விண்ணுனார் பெருமாற்று அடிமை செய்வாரையும் மேலும் தம்பு
லினை' ஆகலால் மானாயும் அப்புவதற்கில்லையே என்றென்னான் கொள்கை எம்

திருமங்கையாழ்வார் ருளிச்செயலுக்கு இலக்காகிய ஸ்ரீவைஷ்ணவவுருத்தத் திவகமாகவே கொள்ளப்படுவார்கள். “கான் ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸேவித்திருக்கிறேன்” என்றே, “இவர் ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸேவித்திருக்கிறார்” என்றே சொல்லக்கூடிய மஹான்கள் சிலரோ பலரோ தேறலாயினும், ஸ்ரீபாஷ்யத்தைதான் த்ரபவசனம்செய்யமுன் வரும் மஹான்கள் மிகச்சிலரே தேறக்கூடும். அன்னவர்கள் சாஸ்திரங்களில் வ்யுத்பத்தி பெருமல் ப்ரவசனகற்றிக் துணிக் து முன்வா முடியாததனால் அன்னவர்களைப் பற்றிகளம் இங்குச்சொல்லவிருந் புலதொன்றுமில்லை. ஆனால், ஸர்வக்ருதம் பயிலாத சிஷ்யர்களுக்குச் சில காரண விசேஷங்களினால் ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரவசனம் செய்ய வெழுத்து எதையோசொல்லி, காலகேஷபர் என்கிறசொல்லின் பொருளை யதார்த்தமாக்ருவதுமுண்டு சிலர்; அன்னவர்களைப் பற்றியும் இங்கு காம் ஒன்றும் சொல்ல விரும்புகின்றிலோம். தாம்விட வேதாந்த ப்ரவசன கிஷ்ணுதர்களைப்பற்றியே சில விஜ்ஞாபிகா விருப்பம். ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரவசனத்திற்கு எப்படி ஸர்வக்ருத பாஷாஜ்ஞா னம் இன்றியமையாததோ, அப்படியே ப்ரவதவிஷய ப்ரவசனத்திற்குத் தமிழறிவு இன்றியமையாததாம். காம் தமிழ் நாட்டில் பிறந்திருப்பதும் தமிழ் பேசத் தெரிந் திருப்பதுமே தமிழறிவுக்குப் போதுமானதென்றே தமிழ் நூல்களை கிவ்வறிப்பதற்குப் பர்யாப்தமானதென்றே கிளைக்கலாளுமோ? அசை சீர் எதுகை மோனை மசனான சிலவற்றையாவது தெரிந்துகொள்ளவேண்டாமா? (க-ள) (ர-ற) வல்லின் இடை யினங்களைப்பாவது தெரிந்துகொள்ளவேண்டாமா? காலகேஷப பார்வனான சில ஸ்வாமிகள் ஆப்தர்களுக்கு ஸ்ரீமுகம் ஸாதிக்கும்போது “இங்கே காலகேஷபம் குறை வர் நடபத்துக்கொண்டிருக்கிறது” என்றெழுதுவார்கள். ‘நடபத்துக்கொண்டிருக் கிறது’ என்பது கிடக்கட்டும். குறைவில்லாமல் என்கிற தாற்பரியத்தில் (ஈறை வர்) என்றெழுதுகிறார்கள். இவர்களுடைய விவகைக்கு கேர்விபீதமான பொரு ளைத் தானே அது தரும். அருளிச்செயல் ஸேவிக்கும்போதும் “இராச்சகிர்வாழ்” என்றும் “உளக்கென்னவேறுடனம்” என்றும் “அணிபுதுவைப் பெங்கமலச்சன் டரையில்” என்றும் சித்திரமும் விசித்திரமாக ஸேவிப்பார்கள். யாராவது கேட் டால் ‘இளமையில் பாடம்’ என்பார்கள். ‘காலகேஷபத்திற்கும் இதற்கும் என்ன ஸம்பந்தம்?’ என்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள்.

திவ்யப்பிரபந்தங்களில் வெண்பாவும் கட்டளைக் கலித்துறையும் தலைமை பெற்று விளங்குவன இவற்றின் முக்கிய விலக்கணமாகிய வெண்டிளைய ஒரே யொரு காளில் தெரிந்துகொள்ளமுடியும். தெரிந்துகொண்டால் அதனால் எவ்வ ளவு ஆனந்த மென்பது கிண்கிடன்றே அறிப்பப்படும். “காய்முன் கேரும் மாமுன் கிரையும், விளமுன்கேரும் வருவது வெண்டிளே” என்றும்விவளவே வெண்டிளையின் இலக்கணம். இதில் — காய், மா, விள, கேர், கிரை என்றால் என்ன என்பதை ஸர்வமான்ய புத்தி மான்களங்கூட இரண்டே நாழிகையில் தெரிந்துகொள்ளமுடியும். இனி, கட்டளைக் கலித்துறையின் இலக்கணம் — “அடியடிதோறும் ஜன்சீராதி, முதற்சீர் நான்குர் வெண்டிளே பிழையாகி, கடையொருசீரும் விளங்காமாதி, கேர் பதினாறே கிரைபதினெழுன்று, ஒதினர்கலித்துறை யோரடிக்கெழுந்தே.” என்னு மிவ்வளவே கட்டளைக்கலித்துறையின் இலக்கணம். ஒரு தமிழறிஞரிடம் இவற்றை ஒரே காளில் உணரமுடியுமென்பதை மீண்டும் விஜ்ஞாபிக்கிறேன்.

இந்த ப்ரஸங்கத்தில் நினைவுக்கு வந்ததொன்றை உபேசுநிக்கமுடியாமல் விண்ணப்பஞ்செய்திறேன். திருவாய்மொழியில் "விடுமின் முற்றத்தின் ஈற்றுப் பாகரம்"சேர்த்தடத் தென்குருகூர்" என்பதன்றோ. இப்பாட்டின் ஈடுமுப்பத்தாறு பிரப்படியில் "சேர்த்தட மென்கிற வித்தைச் சேர்த்தடமாக்கி" என்றருளிச் செய்யப் பட்டுள்ளது. இதற்கு என்ன பொருளைப்பதை மேலே விவரிப்போம் பல பல விதவான்கள் கூடி பகவத் விஷயத்தை கைவிடாக்கியானவர்களோடுங்கூட முதன் முதலாக அச்சிட்ட தெலுங்குலிபி ஸ்ரீகோசத்தில் "சேர்த்தடமென்கிற வித்தைச் சேர்த்தடமாக்கி" என்று அச்சிட்டு, கீழே டிப்பனிப்பெழுதியுள்ள விதமாவது--"சேர்த்தட" என்றதை தடங்களுக்கு விசேஷணமாக்கி யென்றபடி. மேல ஊருக்கு விசேஷணம் என்றிருக்கையாலே" என்று. பல பெரியார்கள் கூடி இங்ஙனே யெழுதி யிருக்கிற பொது நாம் என்ன சொல்லுவது? இங்குத் தத்துவம் கேளீர். இவ்விடத்திற்கு ஈட்டில் மூன்று யோஜனைகள் பணிக்கப்பட்டன. (1) தடாகங்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்த்திருக்கப்பெற்ற தென்குருகூர். (2)தடாகங்கள் சேர்த்த தென்குருகூர் (3)சேர் என்பதை வினைமுற்றாக்கக்கொண்டு 'இப்பத்தே சேர்' ஆக இம் மூன்று யோஜனைகளிலும் சேர்த்தட மென்று இயல்பாக இருக்கவேணுமெயலது சேர்த்தடமென்று தகர வொற்று மிக்கிருக்கக்கூடாது. ஆயினும் போஷிகளுக்குச் சேர (எதுகைக்குச் சேர) சேர்த்தடமென்று வலியுக்குள்ளது அர்த்தா நுஸந்தான காலத்தில் சேர்த்தட மென்று இயல்பாகக் கொள்ளவேணுமென்று கம்பிள்ளை சிஷித்தருளின்படி தமிழறிஞர் இங்கே மருளமாட்டார்கள். ... ..

7. ஈட்டில் ஒரு விநோத கதை

திருவாய்மொழியில் (1—5—5) "மானேய் கோகழி மடவாளை" என்னும் பாசுரத்தினிரண்டாமடியில் "கூணே சிதைய வுண்டைவில் நிறத்தில் தெறித்தாய் கோவிந்தா!" என்றவிடத்து (கூணே சிதைய) என்றது க்ருஷ்ணுவதார சரிதையாக முக்குற விபாக்கியான மிட்டருளி, உடனே ராமாவதார கதையொன்றைச் சொல்விற்றுக வியாக்கியானித்து, அப்போது கோவிந்தா! என்கிற லீலி சேருவதற்குப் பொருத்தம் ரஸோக்தியாக ஸாதிக்கும் கம்பிள்ளை "தீப்பு சேருவது க்ருஷ்ணனுக்கே யாகையாலே "போம்பழியெல்லாம் அமணன் தலையோடே" யென்னு மாபோலே அவன் (கண்ணன்) தலையிலே யேறிட்டுச்சொல்லுதல்" என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது போம்பழியெல்லாம் அமணன் தலையோடே யென்ற கதையின் விளக்கம் வருமாறு: ஒரு பிராமணன் தன் வீட்டுப் புழைக்கடையிலே கவர் வைத்தான்; அன்றிரவு கள்ளன் அச்சுவரில் கன்னமிட்டு உள்ளே புக நினைக்கையில் அது ஈரச்சுவராகையாலே கள்ளனை இறுக்கி உயிர்மாள்ச் செய்தவிட்டது. அதற்குத் தவிரியாது. கவர் வைத்த கொத்தனைக் கேட்கவேணு மென்று அவன் சொல்ல, கொத்தனை யழைத்துக் கேட்க, 'என்மேல் பிழையில்லை; தண்ணீர் விட்டவன் மிகுதியாக விட்டிட்டான், நான் என்செய்வேன்? என்ன; அவனை யழைத்துக் கேட்க,

'குபவன் பெரியபாணையைத் தந்தான்; அதனால் நீர் அதிகமாயிற்று; நான் என் செய்வேன்? என்ன: அரசன்குயவனை யழைத்து 'ஏன் பாணையைப்பெரிதாக்கப்பண்ணினாய்?' என்ன; அதற்கு அவன் 'நான் பாணையைச் சிறிதாகவே பண்ண நினைத்தேன்; அது பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது ஒரு வேசி போக்குவரத்தாயிருந்தான்; அவனைப் பார்க்கிற பராக்கிலை பாணை பருத்துவிட்டது. நானென் செய்வேன்? என்ன; பிறகு வேசியையழைத்து 'ஏன் நீ அக்ஞயவன் தெருவிலே சென்றாய்?' என்று கேட்க: 'வண்ணுனிடம் சேலையைத் தோய்க்கக் கொடுத்திருந்தேன். அவனைக் காணச் சென்றேன். என்ன; பிறகு வண்ணுனையழைத்து ஏன் தாமதஞ்செய்தாய்? என்ன: அவன் 'நானென் செய்வேன்? துறையில் கல்லிலே ஓர் அமணச்சாமி உட்கார்ந்திருந்தான்; எவ்வளவு உரப்பியும் அவன் எழுந்துசெல்லவில்லை; அவனாகவே எழுந்து சென்ற பின்பு சேலையைத் தோய்த்துத் தா வேண்டியதாயிற்று; என்மேல் என்ன பிசகு?' என்ன. பிறகு அந்த தீவரப்ரசாரமையைத் தேடிப்பிடித்துக்கொணரச்செய்து விசாசிக்க, அவ்வமணன் மௌனச்சாரியாகையாலே ஒன்றும் விடை கூறுதிருக்க, 'உண்ணாமையில் பழி தன்னிடத்தேயுள்ளதனால் இவன் வாய்திறந்திலன். இவனை இத்தனைக்கும் மூலமான குற்றவாளி; இவனைப் பழிவாங்குங்கள்' என்று அரசன் கட்டளை விட்டானாம். போம் பழியெல்லாம் அமணன் தலையோடேயானது இதனோடனை விட்டானாம். போம் பழியெல்லாம் அமணன் தலையோடேயானது இதனோடனை பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (2—8—5) *பல்லாயிரவ ரிவ்ஷரில் பிள்ளைகள் தீமைகள் செய்வார், எல்லாம் உன்மேலன்றிப்போகாது எய்விரான்! நீயின்கே வாராய்* என்ற யசோதை பாகரம் இவ்விடத்திற்குச் சார்பாக அனுபந்திக்கவுரியது

*கூனே சிதையவுண்டைவில் நிறத்தில் தெறித்த கதை ஸ்ரீராமாவதாரத்திலும் உண்டென்னும்போது இஃது அறியத்தக்கது—இராமன் சிறுவனயிருந்த காலத்தில் ஒரு நாள் கையில் சிறு விலுளும் மண்ணுண்டையுங்கொண்டு விளையாடி வருகையில் ஒருநகல விற்கொண்டு எய்த உண்டையானது கைகேயியின் மேலைக் காரியான மந்தரை யென்னுங் கூனியின் முதுகின் புறத்தே தெறிக்க, அவள் தனது கூனுடைமையை இராமன் இங்ஙனம் பரிசுசித்தனவென்று தவறாகக் கருதி மனம் வருந்தி அவன் மீது சினங்கொண்டு ராஜபுத்திரானாகையாலே அப்பொழுது ஒன்றுமெய்யமாட்டாமற் சென்று, தனக்கு வாய்க்கத்தகுணம் கோக்கிக் கறுக்கொண்டிருந்து பின்பு தசாதன் இராமரினுக்கு முடி குட்டிச் செய்ததை உணர்ந்தவள வில் கோபதாபம் மிக்கவளாகி, அதற்கு எப்படியாவது தான் தடை செய்ய நிச்சயித் துங் கைகேயிக்குக் கலஹஞ் செய்து அவன் மனத்தை மாற்றி அவனைக்கொண்டு ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேகத்தைத் தவிர்த்து அப்பெருமானை வனம் புதவித்தனள்-என்று சொல்லுவதொரு இதிலாஸாழண்டு இதைக் கம்பரும் தமது இராமாயணத்தில் கிட்கிந்தாகாண்டத்து அரசியற் படலத்தில் 'சிறிய செந்நிறந்து கோவு செய்வன செய்யேல் மற்றிக், நெடுமிகந்துபாணோர் தீமையிழைத்தலா லுணர்ச்சிநீண்டு, குறிம்தாய் மேனியாய் கூனியாற் குவலத்தோளாய்! வெறியன வெய்தி நொய்தின் வெந் துயர்க்கடலில் வீழ்ந்தேன்" என்ற செய்யுளிற குறிப்பித்துள்ளார். அயோத்தியா காண்டத்திலும் இவதப் பேசியுள்ளார்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ காஞ்சி நர்பிள்ளை மஹோத்ஸவ பாகடன பத்திரிகை (11 கடினம் 1975)

ஸ்ரீ காஞ்சி தேவப்பெருமான் ஸன்னிதியின் திருமுன்பே திருக்கோயில் கொண்டெழுத்தருளியிருக்கும் நர்பிள்ளை திருநெல்வேலி ஐப்பசிமீ 24உ (10-11-75) திங்கட்கிழமை திருவோண நஷத்திரத்தில் திருவவதார மஹோத்ஸவம் தொடக்கமாகி கார்த்திகைமீ 3உ (19-11-75) புதன்கிழமை திருக்கார்த்திகைத் திருநஷத்திரத்தில் சாற்றுமுறையாகும். பத்து நாட்களிலும் அலங்கார திருமஞ்சனமும் இரண்டு வேளைகளிலும் திவ்யப்ரபந்த ஸேவை கோஷ்டிகளும் ததீயாராதனமும் விசேஷ வைபவமாக நடைபெறும். வித்வான் களின் உபத்யாஸங்களும் நடைபெறும். ஆஸ்திராகன் குணவரும் வத்திருந்து அநுபவித்து ஆனந்திக்கவேண்டும். இம்மஹோத்ஸவ ஸேவார்த்தமாக வெளியூர் களிலிருந்துவரும் பக்த பாகவதோத்தமர்களுக்கு ஸ்தலவசதி முதலிய ஸௌகரியங்கள் விசேஷமாகச் செய்து கொடுக்கப்படும். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பக்த சிகாமணிகள் குழாங்கூடியிருந்து அநுபவிக்கக்கூடிய மஹோத்ஸவமீது.

சாத்துமுறையன்று ஸ்ரீ யதோத்தகாரி எம்பெருமான் புறப்பாடு கண்டாள்ளி நர்பிள்ளை ஸன்னிதியிலெழுத்தருளியிருந்து நடைபெறும். இரண்டாயிரம் ரூபாய் செலவில் விசேஷ வைபவங்களுடன் நடைபெற்றுவருகின்ற இந்த மஹோத்ஸவத்திற்கு பக்தர்கள் உகந்து யதாசக்தி பொருளுதவி புரித்து ஆசர்வனாவப் பெளமருடைய இம் மஹோத்ஸவத்தை மிகவும் சிறப்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறார்கள்.

இவ்வளம்.

சி காஞ்சிபுரம். 1
7-11-75

P. B. ANVANGARACHARYA
Founder, Sri Nampillai Sannidhi.